

ARTHUR

HAILLEY

BANKEMBEREK

Arthur Hailey

BANKEMBEREK

regény

Könyvmolyképző Kiadó
Szeged, 2007

Ha gazdag vagy, szegény vagy,
Mint egy számár, mely kincstől roskadoz,
Cipelheted a terhet egy napig –
S leoldja a halál.

(Shakespeare: *Szeget szeggel*;
Mészöly Dezső fordítása)

Rozsda rág rejtett kincsen s odavan:
Sok aranyat hoz a forgó arany.

(Shakespeare: *Venus és Adonis*;
Weöres Sándor fordítása)

ELSŐ RÉSZ

1.

Október első hetének az a két napja még hosszú idő múltán is eleven és gyötrő emlékeket idézett fel sokukban.

Annak a hétnek a keddjén történt, hogy az öreg Ben Rosselli, a First Mercantile American Bank elnöke, a bank alapítójának unokája, megdöbbentő és komor bejelentést tett, amely nagy visszhangot keltett a pénzügyi intézet minden részében, szektorában és az épület falain túl is. Másnap, szerdán pedig a bank „vezérhajó”-jában, vagyis belvárosi fiókjában egy tolvaj garázdalkodását fedezték fel. Olyan eseménysorozat kezdődött ezzel, amelyet kevesen láthattak előre, s amely pénzügyi összeomlást, emberi tragédiát és – halált hozott.

Az elnök váratlanul tette meg bejelentését; különös módon előzőleg semmi se szivárgott ki. Ben Rosselli korán reggel telefonáltatott néhány vezető állású tisztviselőjének; némelyiküket lakásán érte a hívás, reggelizés közben, másokat nem sokkal a bankba érkezésük után. Volt köztük egy-két olyan ember is, aki nem töltött be vezető állást, csak régóta dolgozott a bankban, úgyhogy az öreg Ben a jó barátai közé számította őket.

Mindannyian azonos szövegű üzenetet kaptak: „Kérem, jelenjék meg délelőtt tizenegykor a központi toronyház tanácstermében.”

Mind ott is voltak már, Ben kivételével. Húsz-egynéhányan lehetek. Csoportokba gyűlve csöndesen beszélgettek és vártak. Álltak valamennyien, egyikük sem akart elsőnek elhúzni egy széket a csillogó tárgyalóasztaltól. Hosszú asztal volt – akár egy teniszpálya fele –, negyvenen kényelmesen körülülhettek.

Éles hang hasított bele a társalgásba:

– Erre ki adott engedélyt?

Mindenki odafordult. Roscoe Heyward alelnök és számvevő vonta felelősségre az igazgatói étkezde egyik fehér kabátos pincérjét, aki sherryvel töltött kancsók tartalmát öntögette poharakba.

Heyward, az FMA egyik olümposzi magaslatokon trónoló vezetője, puritán ember volt és meggyőződéses antialkoholista. Tüntetőleg az órájára nézett, és mozdulata világosan utalt a mondanivalójára: „Nemcsak hogy *inni*, de *ilyenkor!*” Többen, akik már a pohár után nyúltak, visszahúzták a kezüket.

– Mr. Rosselli utasítása, uram – válaszolta a pincér. – És meghagyta, hogy a legjobb sherryből töltsék.

– Ha a legjobb, akkor meg kell kóstolni, akármennyit mutat az óra – szölt könnyedén egy divatos, világosszürke öltönyt viselő zömök férfi, Heyward felé fordulva.

A kék szemű, szőke, kissé öszülő halántékú Alex Vandervoort szintén alelnök volt, fesztelen, „bevaló” modora keménységet, határozottságot takart. Ők ketten, Heyward és Vandervoort a hierarchiának közvetlenül az elnök alatti lépcsőfokát foglalták el; tapasztalt és együttműködésre képes vezető volt mindkettő, de sok tekintetben vetélytársak. Rivalizálásuk, nézeteik különbözősége nem maradt hatástalan a bank légkörére. Mindkettejüknek megvolt az alacsonyabb rangúakból álló tábora.

Alex két pohár sherryt emelt le a tálcáról, és az egyiket átnyújtotta Edwina D’Orseynak. Edwinának barna haja volt és amazoni alakja. Ő volt az FMA egyetlen női igazgatója.

Észrevette Heyward rosszalló pillantását. Nem számít, gondolta, Roscoe úgyis tudja, hogy Vandervoort táborához tartozom.

– Köszönöm, Alex – szölt, és átvette a poharat. Néhány pillanatra feszültség támadt, aztán többen követték a példát.

Roscoe Heyward arca megfeszült a dühtől. Látszott, hogy mondani akar valamit, de aztán meggondolta magát.

A tanácssterem bejáratánál fennhangon megszólalt Nolan Wainwright, a biztonsági ügyekért felelős alelnök: hatalmas termetű, Othelló-szerű alkat, a jelenlevő két fekete főtisztviselő egyike.

– Mrs. D’Orsey, uraim! – mondta. – Mr. Rosselli!

Megszűnt a zümmögés.

Az ajtóban ott állt Ben Rosselli, s amikor tekintete végigsiklott a csoportokon, kis mosoly suhant át az arcán. Külseje, mint egyéb

alkalmakkor is, egyaránt tükrözte az atyai személyiség jóindulatát s az olyan ember feddhetetlenségét és megbízhatóságát, akire sok ezer embertársa bízta rá a pénzét. Rosselli megjelenésében is, öltözködésében is megfelelt mindkét szerepnek: politikusi-bankvezéri fekete öltöny az elmaradhatatlan mellénnyel, rajta vékony arany óralánc, fityegővel. Szembetűnően hasonlított az első, „nagy” Rossellire, Giovannira, aki egy évszázaddal korábban alapította meg a bankot egy szatócsbolt alagsorában. Ennek a Giovanninak a patrícius arcképét – lobogó ezüstös sörényét, tömött bajuszát – nyomatta rá a bank a betétkönyvekre és úticsekkre, a becsületesség jelképe gyanánt, és az ő mellszobra ékesítette a Rosselli teret odalent.

A mostani Rossellinek is majdnem olyan dús volt az ezüstös haja s majdnem olyan sűrű a bajusza, mint elődjéé. Egy évszázad alatt teljes kört futott be a divat. Semmiféle arckép nem tükrözte viszont a családra jellemző lendületet, amely minden Rossellinek sajátja volt, nagyfokú leleményességgel és határtalan energiával párosult, és segítségével a família a First Mercantile American Bankot a jelenlegi magas szintre emelte. Bár, ami azt illeti, Ben Rosselli aznap mintha híjával lett volna a szokásos elevenségnek. Bottal járt, márpedig a jelenlevők közül eddig senki sem látta botlani járni.

Kinyújtotta a kezét, hogy elhúzza az asztaltól a súlyos igazgatói karosszéket. Nolan Wainwright azonban, aki ott volt a közvetlen közelében, megelőzte. A biztonsági főnök háttal fordította a magas támlájú széket az asztalnak. Az elnök köszönetet mormolt, és leült.

Ben Rosselli körbeintett a kezével, majd így szólt:

– Ez nem hivatalos értekezlet, nem fog sokáig tartani. Ha le akarnak ülni, húzzák ide körém a székeket. Ó, köszönöm.

A köszönet a pincérnek szólt, akitől az elnök átvett egy sherryvel töltött poharat. A pincér távozott, s becsukta maga mögött a tanács terem ajtaját.

Valaki odahúzott egy széket Edwina D’Orsey számára. Néhányan leültek, a legtöbbben azonban állva maradtak.

Alex Vandervoort szólalt meg:

– Nyilván azért jöttünk össze, hogy ünnepeljünk. – Máris emelte a poharát. – Csak az a kérdés, hogy mit – tette hozzá.

Ben Rosselli arcán ismét megjelent a futó mosoly.

– Bárcsak ünnepelhetnénk, Alex – mondta. – Ez azonban olyan alkalom, amikor némi itóka megkönnyítheti a dolgunkat.

Szünetet tartott, és a teremben hirtelen ismét feszültség támadt. Most már mindenki tudta, hogy korántsem szokványos értekezleten vesz részt. Az arcok bizonytalanságot és aggodalmat tükröztek.

– Nemsokára meghalok – mondta Ben Rosselli. – Az orvosaim szerint nincs sok időm hátra. Gondoltam, jobb, ha ezt mindannyian tudják.

Fölemelte a poharát, nézte egy darabig, majd belekortyolt.

A tanácsteremben eddig sem volt valami nagy zaj, most azonban mélységes csend honolt. Senki sem mozdult, senki sem szólalt meg. Csak odakintről hatolt be egy-egy halk hang: egy írógép tompított kattogása, a légkondicionáló zúgása; valahol lökhajtásos repülőgéppel emelkedett sivítva a város fölé.

Az öreg Ben a botjára támaszkodva előrehajolt.

– Ugyan, ne legyenek már zavarban. Régi barátok vagyunk, hiszen ezért hívtam ide magukat. És hát, hogy megtakarítsuk a felesleges kérdéseket: amit mondtam, az bizonyos. Ha azt hinném, hogy van még valamelyes lehetőség, akkor még vártam volna a bejelentéssel. És hogy azt is megmondjam, miről van szó: tüdőrák, előrehaladott állapotban. Valószínűleg nem érem meg a karácsonyt.

Megállt, és hirtelen nagyon gyöngének és törődöttnek látszott.

– Most, hogy tudják – folytatta halkán –, közölhetik másokkal is. Akkor és úgy, amikor és ahogyan akarják.

Az időpont megválasztása nem tőlünk függ, gondolta Edwina D’Orsey. Amint kiürül a tanácsterem, a hír futótűzként terjed el a bankban és a bankon kívül is. Sok embert érint majd – némelyeket érzelmileg, másokat prózaibb módon. Edwina fejbe volt verve, akár csak, gondolta, a legtöbben a jelenlevők közül.

– Ben úr – szólalt meg elsőnek egy idősebb férfi, Monroe, a letétosztály egyik vezető tisztviselője. – Ben úr, hát alaposan főbe kólintott bennünket. – Remegett a hangja. – Azt hiszem, egyikünk se tudja, mit mondjon.

A helyeslés és a részvét moraja szinte kiáltássá erősödött, ezt azonban elnyomta Roscoe Heyward sima modorú közbeszólása. Volt a hangjában egy árnyalatnyi szemrehányás is: mint aki roszszallja, hogy nem neki engedték át az első hozzászólás jogát.

– Amit mondani tudunk és kell is mondanunk, az az, hogy jóllehet megrázott és elszomorított a szörnyű hír, mégis imádkozunk, hogy kapj némi haladékot, hogy táplálhassunk némi reményt. Mint tudjuk, az orvosi diagnózisok ritkán pontosak. És az orvostudomány sok mindent elérhet, feltartóztathatja, idővel talán gyógyíthatja is a...

– Mint mondtam, a dolog bizonyos, Roscoe – jelentette ki Ben Rosselli, s hangja most először árult el ingerültséget. – Ami pedig az orvosokat illeti, a legjobbakkal konzultáltam. Ezt nyilván feltételezted rólam.

– Természetesen – bólintott Heyward. – De ne feledjük, hogy van hatalom, amely nagyobb az orvosokénál, és hogy mindannyiunk kötelessége – tekintetét sokatmondóan körüljáratta – imádkozni Istenhez irgalomért vagy legalább azért, hogy adjon több időt, mint amennyire most gondolsz.

– Az a benyomásom, hogy Isten már meghozta a döntését – jegyezte meg fanyarul az öregúr.

Most Alex Vandervoort szólalt meg.

– Mindnyájan le vagyunk sújtva, Ben. Én pedig különösen bánom azt, amit az előbb mondtam.

– Az ünneplésről? Sose törődj vele! Hiszen nem tudhattad... – Az öregúr kuncogott. – Különben is: miért ne? Jó életem volt. Ezt nem mindenki mondhatja el magáról, úgyhogy mégiscsak van ok az ünneplésre.

Végigtapogatta a zsebeit, aztán körülnézett.

– Van valakinek egy cigarettája? Az orvosok eltiltottak a füstöléstől.

Több cigarettacsomag is előkerült.

– Biztos vagy benne, hogy tanácsos rágyújtanod? – kérdezte Roscoe Heyward.

Ben Rosselli gunyoros pillantást vetett rá, és nem felelt. Nem volt titok, hogy jóllehet az idősebbik férfi nagyra becsülte Heyward szakmai tehetségét, emberileg sose kerültek valami közel egymáshoz.

Alex Vandervoort tüzet adott az elnöknek. Alex szemében könny csillogott, akárcsak számos jelenlevőében.

– Még ilyenkor is vannak dolgok, amelyeknek örülni kell – állapította meg Ben Rosselli. – Például jó, ha az embert előre figyelmeztetik, így aztán van idő elintézni a függő ügyeket. Másrészt persze – folytatta

– ilyenkor különösen bánkódik az ember, hogy egynémely dolog nem úgy történt, ahogy történhetett volna. Úgyhogy ezeken is töri a fejét.

Volt Rossellinek egy bánata, amelyről mindenki tudott: nem volt örököse. Egyetlen fia meghalt a második világháborúban, nemrégiben pedig ígéretes tehetségű unokája esett áldozatul az esztelen vietnami öldöklésnek.

Köhögési roham vett erőt az öregúron. Nolan Wainwright – ismét csak ő állt legközelebb hozzá – kinyújtotta a kezét, kivette a reszkető ujjak közül a cigarettát és elnyomta. Ekkor látszott csak igazán, mennyire legyengült Ben Rosselli, mennyire kifárasztotta ez a mai erőfeszítés.

Ekkor még senki sem tudta, hogy Ben Rosselli utoljára jelent meg a bankban.

Egyenként mentek oda hozzá, gyengéden megszorították a kezét, és kínosan keresték a szavakat. Amikor Edwina D’Orseyra került sor, könnyű kis csókot lehelt a bankelnök arcára, az öregúr pedig rákacsintott.

2.

Roscoe Heyward az elsők között távozott a tanácsteremből. Az ügyvezető alelnök-számvevő szeme előtt két sürgős cél lebegett az imént hallottak nyomán.

Az első, hogy Ben Rosselli halála után a hatalom simán, gördülékenyen menjen át illetékes kezekbe. A második, hogy őt, Roscoe Heywardot nevezzék ki elnök-vezérigazgatóvá.

Heywardnak igen jó esélyei voltak Rosselli székének megöröklésére. De jó esélyei voltak rá Alex Vandervoortnak is, és magában a bankban nagyobb volt Alex táborá. Ám az igazgatótanácsban – és igazából ez a testület számít –, Heyward úgy gondolta, a többség őmellette szállna síkra.

A bankpolitikában való jártasságával és fegyelmezett, könyörtelen eszejárásával már ott, a tanácsteremben elkezdte tervezni a kampányát. Most az irodájába sietett – ahol fatáblák borították a falakat, sötét vörössárga szőnyeg fedte faltól falig a padlót, és lélegzetelállító kilátás nyílt a messze odalent elterülő városra –, s mihamielyt helyet foglalt

íróasztalánál, behívta Mrs. Callaghant, két titkárnője közül a rangidőset, és utasításokkal látta el.

Először is: fel kell hívni az igazgatótanács külső tagjait. Roscoe Heyward sorra mindegyikkel beszélni akart, íróasztalán ott volt az igazgatótanács névsora. Csakis őket kapcsolják be hozzá, más senki ne háborgassa.

Azután: Mrs. Callaghan csukja be maga mögött az iroda ajtaját. Szokatlan utasítás volt, hiszen az FMA egy évszázaddal ezelőtt a nyitott ajtók politikáját honosította meg, és Ben Rosselli ragaszkodott ehhez a hagyományhoz. De a hagyományt sutba kell dobni, most a titoktartás mindennél fontosabb.

Heyward észrevette a délelőtti összejövetelen, hogy a bank saját igazgatóin és vezető tisztviselőin kívül az FMA igazgatótanácsa tagjai közül csak ketten jelentek meg. Mindkettő Ben Rosselli személyes jó barátja volt – nyilván ezért hívta meg őket. Ez viszont azt jelentette, hogy az igazgatótanács tizenöt tagját eddig nem tájékoztatták Rosselli közelgő haláláról. Nos, Heyward elhatározta, hogy mind a tizenöt tőle fogja megtudni a hírt.

Kétféle valószínűséggel számolt. Az egyik: a tény oly váratlan és lesújtó, hogy ösztönösen valamiféle szövetség jön majd létre a hírt meghalló személy és a hírközlő között. A másik: az igazgatótanács némely tagja esetleg neheztelni fog, hogy nem tájékoztatták idejekorán, sőt később tudta meg a dolgot, mint az FMA akármelyik tisztviselője. Roscoe Heyward elhatározta, hogy tőkét kovácsol ebből a neheztelésből.

Berregett a telefon. Heyward fölvette a kagylót, és beszélni kezdett. Az első beszélgetést követte a többi. Az igazgatótanács néhány tagja nem tartózkodott a városban, de Dora Callaghan, ez a tapasztalt és hűséges segítőtárs, kinyomozta hollétüket.

Fél órával az első beszélgetés megkezdése után Roscoe Heyward éppen Harold Austin képviselő úrral közölte a hírt igen komor hangon.

– Itt, a bankban természetesen mindannyiunkat mélységesen elszomorít és kétségbe ejt a hír – mondta. – Egyszerűen el sem akarjuk hinni, hogy lehetséges vagy hogy igaz.

– Úristen! – A vonal másik végéről hallatszó hang pontosan azt a megdöbbenést fejezte ki, amit a többi. – És mindezt ő maga közölte az emberekkel!

Harold Austin a városi közösség oszlopos tagjának számított; egy régi, előkelő család harmadik nemzedékéhez tartozott, és valamikor régen még a kongresszusnak is tagja volt négy álló esztendeig – innen a „képviselő úr” cím, amelynek emlegetését szívesen vette. Jelenleg az állam legnagyobb reklámügynökségének tulajdonosa s a bank igazgatótanácsának egyik veteránja volt, nagy befolyással rendelkezett tehát a tanácsban.

Csodálkozása, hogy Ben Rosselli maga közölte a hírt, jól jött Heywardnak. Éppen ilyesmire volt szüksége!

– Pontosan értem, hogy mire gondolsz, amikor a közlés módjára utalsz – jegyezte meg. – Őszintén szólva, különösnek véltem magam is. A legnagyobb aggodalommal pedig az töltött el, hogy nem az igazgatótanács tagjait tájékoztatták elsőknek. Úgy érzem, ezt kellett volna tenni. De mivel nem így történt, kötelességemnek tekintettem, hogy azonnal informáljalak téged és a többieket.

Ragadozó madárra emlékeztető, szigorú arca nagyfokú összpontosításról árulkodott. Keret nélküli szemüvege mögött hűvösen villogott szürke szeme.

– Egyetértek veled, Roscoe – mondta a hang a vonal másik végén. – Szerintem is tájékoztatni kellett volna bennünket, és nagyra becsülöm az eljárásodat.

– Köszönöm, Harold. Ilyen időkben az ember sose tudja biztosan, hogy mi a legjobb. Az egyedüli, ami biztos: valakinek át kell vennie az irányítást.

A keresztnéven való szólítás nem okozott nehézséget Heywardnak. Maga is régi családból származott, kiismerte magát a hatalmi körökben, és jó pozíciónak örvendett abban a társaságban, amit az angolok az „öregfiúk hálózatának” neveznek. Személyi kapcsolatai jóval túlterjedtek az állam határain – egészen Washingtonig és máshová is. Heyward büszke volt társadalmi státusára és arra, hogy a legmagasabb helyeken is vannak baráti kapcsolatai. Szívesen emlegette, hogy a Függetlenségi Nyilatkozat egyik aláírójának egyenes ági leszármazottja.

– Már csak azért is tájékoztatni kell az igazgatótanács tagjait – folytatta –, mert a Benről szóló szomorú hírnek óriási lesz a hatása. És igen gyorsan fog terjedni.

– Ez kétségtelen – fejezte ki egyetértését Austin képviselő úr. – A sajtó, minden valószínűség szerint, holnapra értesül a dologról, és kérdéseket tesz föl.

– Pontosan. És az ilyenfajta hírverés nyugtalaníthatja az ügyfeleket és leszoríthatja a részvényeink árfolyamát.

– Hm.

Roscoe Heyward érezte, hogy kollégája agyában gyorsabban kezdenek forogni a kerek. Az Austin-féle családi tröszt, amelyet Harold képvisel, nagy FMA-részvénypakett birtokosa.

– Persze – mondta Heyward –, ha az igazgatótanács erélyesen akcióba lép, hogy megnyugtassa a részvényeseket és a betéteseket, valamint általánosságban a nagyközönséget, akkor esetleg elhanyagolható lesz a dolog következménye.

– Kivéve, ami Ben Rosselli személyes jó barátait illeti – jegyezte meg csípősen Harold Austin.

– Én a személyes veszteségtől elvonatkoztatva beszélek a dologról. Biztosíthatlak, hogy nálam mélysegebb szomorúságot senki sem érezhet.

– Mire akarsz kilyukadni, Roscoe?

– Általánosságban arra, Harold, hogy... szóval a vezetés folyamatoságára. Egyetlen napra se üresedjék meg a bank első embe-
rének a helye. Minden tiszteletem Ben Rossellié, mi mindannyian igen-igen szeretjük őt, de hát a mi bankunkat túlságosan régóta tekintik már amolyan egyszemélyes intézménynek. Persze, már hosszú évek óta nem az; nincs olyan bank, amely egyetlen ember irányítása alatt az ország első húsz pénzintézete közé tudná felverekedni magát. De odakint, a külvilágban, mégis vannak, akik ezt hiszik. Ezért aztán, bármily szomorú időket élünk is, itt az alkalom, hogy az igazgatótanács eloszlassa ezt a hiedelmet.

Heyward érezte, hogy beszélgetőpartnere a vonal másik végén ravaszul fontolgatja a válaszát. Szinte látta Austint: jóképű, kopaszodó világfi, feltűnően öltözködik, acélszürke, hullámos haját a legújabb divat szerint fésüli. Valószínűleg most is valami hatalmas szivart szív, mint rendszerint. De Austin képviselő úr nem balek, sőt: dörzsölt és sikeres üzletember hírében áll. Végül így szólt:

– Azt hiszem, igazad van abban, amit a folytonosságról mondasz. Egyetértek: el kell dönteni, ki lesz Ben Rosselli utóda, és alkalmasint még Ben halála előtt nyilvánosságra kell hozni a nevét.

Heyward figyelmesen hallgatta a folytatást:

– Ami engem illet, úgy találom, te vagy a megfelelő utód, Roscoe. Már jó ideje így vélekedem. Benned megvannak a szükséges jó tulajdonságok, megvan a kellő tapasztalat, a kellő keménység. Így hát hajlandó vagyok megígérni, hogy támogatni foglak, és vannak még az igazgatótanácsban, akiket meg tudok győzni, hogy kövessék a példámat. Gondolom, ezt szeretnéd.

– Természetesen nagyon hálás lennék, ha...

– Persze alkalomadtán kérhetek tőled egyet-mást ellenszolgáltatás gyanánt.

– Magától értetődik.

– Jól van! Akkor hát megértettük egymást.

Nagyon eredményes beszélgetés volt, döntötte el magában Roscoe Heyward, amikor letette a kagylót. Harold Austin hű szövetséges, szótartó ember.

Az előző beszélgetések éppily sikeresek voltak.

Hamarosan ezután, amikor Heyward a MidContinent Rubber elnökével, Philip Johannsennel beszélt, újabb jó alkalom adódott.

Johannsen bevallotta: nem fér meg valami jól Alex Vandervoorttal, aki szerinte túlságosan liberális gondolkodású.

– Igen, Alex *valóban* liberális – jelentette ki Heyward. – Persze... személyes problémái vannak. És nem tudom, nincs-e összefüggés a...

– Miféle problémákról van szó?

– Hát... nőügyek. Az ember nem szívesen üti bele az orrát.

– De ez nagyon fontos, Roscoe. És természetesen köztünk marad. Úgyhogy folytasd, kérlek.

– Nos, először is: Alex házasságában bonyodalmak támadtak. Másodszor: kapcsolata van egy másik nővel. Harmadszor: az a másik nő tevékeny baloldali, az újságokban is gyakorta szerepel, még hozzá nem úgy, hogy az használna a bankunknak. Olykor felvetődik bennem a kérdés, mennyi befolyása lehet Alexre. Mint mondtam, az ember nem szívesen üti bele az...

– Jó, hogy elmondtad nekem a dolgot, Roscoe – jelentette ki Johannsen. – Az igazgatótanács tagjainak tudniuk kell az ilyesmiről. Baloldali, azt mondtad?!

– Igen. Margot Brackennek hívják.

– Azt hiszem, hallottam már róla. És amit hallottam, az bizony nem nyerte meg a tetszésemet.

Heyward elmosolyodott.

Jóval kevésbé vidította fel az ezt követő telefonbeszélgetés. Interurbán elérte Leonard Kingswoodot, a Northam Steel igazgatótanácsának elnökét.

Kingswood, aki valaha egy acélgyárban, olvasztárként kezdte pályafutását, azt mondta Heywardnak, amikor az kijelentette, hogy szerinte Ben Rossellinek jó előre tájékoztatnia kellett volna az igazgatótanács tagjait:

– Ne gyere nekem ilyen marhaságokkal, Roscoe. Ben úgy cselekedett, ahogy magam is cselekedtem volna. Előbb a legközelebb állókkal kell közölni a dolgot. Az igazgatótanács meg a többi díszpinty ráér.

A First Mercantile American Bank részvényeinek esetleges árfolyamesését illetően pedig Len Kingswood azt mondta:

– Hát aztán?

Majd hozzátette:

– Persze, amikor a hír elterjed, az FMA-részvények árfolyamát egy-két ponttal alacsonyabban jegyzik majd a táblán. De miért? Azért, mert a legtöbb tőzsdei tranzakciót idegbolond vészmadarak megbízásából hajtják végre, s az ilyen alakok képtelenek különbséget tenni a hisztéria és a tények között. De éppilyen biztos, hogy egy héten belül ismét emelkedik az árfolyam, mert a részvények mögött valódi érték van, mert a bank helyzete szilárd, s mi, bennfentesek, nagyon jól tudjuk ezt.

Beszélgettek még egy-két percig, aztán Kingswood kijelentette:

– Ide figyelj, Roscoe! Ez a te korteskedésed olyan átlátszó, akár a frissen mosott ablak, úgyhogy én is világosan ismertetem veled az álláspontomat. Időt takaríthatunk meg ezzel mindketten. Kiváló számvevő vagy, nem ismerek embert, aki úgy kiismerné magát a számok és a pénzügyek közt, mint te – folytatta Kingswood. – És ha egy szép napon úgy éreznéd, hogy a Northamnál a helyed,

a mostaninál zsírosabb fizetéssel és egy részvényvásárlási opcióval, én átcsoportosítom a stábomat és téged teszek meg pénzügyi főfejesnek. Vedd ezt javaslatnak és ígéretnek. Komolyan beszélek.

A Northam Steel elnöke meg se hallgatta Heyward hálálkodását, hanem folytatta a mondanivalóját:

– De bármilyen jó pénzügyi szakember vagy, Roscoe, nem vagy csúcsvezetőnek való! Legalábbis én így látom a dolgot, és ezt is fogom mondani, amikor a tanács összeül, hogy kinevezze Ben utódját. És azt is közlöm veled, hogy az én jelöltem Vandervoort. Azt hiszem, jó, ha ezt is tudod.

Heyward nyugodt hangon válaszolt:

– Hálás vagyok az őszinteségedért, Leonard.

– Rendben van. És ha komolyan érdekel az ajánlatom, hívj csak fel bármikor.

Roscoe Heyward nem óhajtott a Northam Steelnél dolgozni. Fontosnak tartotta ugyan a pénzt, de Leonard Kingswood imént elhangzott, metszően bántó véleménye sértette a hiúságát. Különben is: még most is biztos volt abban, hogy első embere lesz az FMA-nak.

Ismét berregett a telefon, és Dora Callaghan bejelentette, hogy az igazgatótanács egy másik tagja, Floyd Le Berre van a vonalban.

– Floyd – kezdte Heyward visszafogott és szomorú hangon –, rettentően sajnálom, hogy nekem kell közölnöm veled egy szomorú, lesújtó hírt.

3.

Nem mindenki távozott a fontos megbeszélés színhelyéről olyan sebesen, mint Roscoe Heyward. Néhányan ott ácsorogtak a tanács terem bejáratánál. Még nem tértek magukhoz a sokkból, halkán beszélgettek.

Monroe, a letétosztály veteránja csendesen így szólt Edwina D'Orseyhoz:

– Szomorú, nagyon szomorú nap ez.

Edwina csak bólintott, nem érzett még elég erőt a beszédhez. Ben Rosselli fontos volt számára, mint jó barát, és a bankelnök is büszke

volt rá és örült neki, hogy az asszony ilyen jelentős pozíciót vívott ki magának a bank hierarchiájában.

Alex Vandervoort állt meg Edwina mellett, és az irodája felé intett a fejével. Ott volt a bejárata, néhány ajtóval arrább.

– Nem akarsz bejönni néhány percre, kikapcsolódní?

– De, nagyon szívesen – hangzott a hálás válasz.

A bank vezérkarának irodái a tanácsteremmel azonos emeleten voltak, vagyis jó magasán, az FMA központi toronyházának harminchatodik emeletén. Alex Vandervoort irodájában – akárcsak a többiekében ezen az emeleten – volt egy szoba a kötetlen megbeszélések számára; itt ültek le, és Edwina töltött magának a kávéslombikból. Vandervoort elővette a pipáját, és rágyújtott. Az asszony észrevette, milyen határozottan mozognak a férfi ujjai. Egyetlen felesleges mozdulata sincs; a keze akár a testalkata: kicsi, erős, s az ujjak végén tömpe, de jól ápolt körmök.

Régi keletű volt a kettejük barátsága. Edwina, az FMA legnagyobb, belvárosi fiókjának igazgatója, több szinttel Alex alatt állt ugyan a bank ranglétráján, a férfi mégis mindig egyenrangúként bánt vele, s a fióktüntetést ügyeit közvetlenül az asszonnyal beszélte meg, átugorva a közöttük levő szervezeti lépcsőfokokat.

– Alex – szólalt meg Edwina –, már meg akartam mondani neked: úgy nézel ki, akár egy csontváz.

– Szóval meglátszik?! – kérdezte Vandervoort, és boldog mosoly ragyogta be sima, kerek arcát.

Alex gyakran járt estélyekre, szerette a jó ételt-italt. Balszerencséjére hajlott a hízásra. Ezért aztán időnként diétáznia kellett. Mint ahogyan mostanában is.

Hallgatólagos megegyezéssel elkerülték azt a témát, amely a leginkább foglalkoztatta mindkettőjüket.

– Milyen a belvárosi fiók üzletmenete ebben a hónapban? – kérdezte Vandervoort.

– Kitűnő – hangzott a válasz. – És derűlátó vagyok a jövő évet illetően is.

– Apropos, jövő év... Lewis hogy látja a helyzetet?

Lewis D'Orsey, Edwina férje, egy széles körben olvasott befektetési tanácsadó tulajdonosa, kiadója és főszerkesztője volt.

– Borúsan. Azt mondja, tovább fog esni a dollár értéke. Mégpedig alaposan.

– Egyetérték vele. Tudod, Edwina – folytatta eltűnődve Alex –, az amerikai bankpolitika egyik nagy hibája, hogy ellentétben európai kollégáinkkal, mi sose ösztönözzük az ügyfeleinket, hogy külföldi valutában – svájci frankban, német márkában, satöbbi – nyissanak számlát nálunk. A nagy cégekkel persze másképpen viselkedünk, mert ők tudják, amit tudnak, és verik az asztalt; és az amerikai bankok nagy hasznot vágnak zsebre külföldi devizaüzletekből. De sose vagy csak igen ritkán a kis vagy közepes betétek esetében. Ha tíz, vagy akár csupán öt évvel ezelőtt kampányt indítunk, hogy nyissanak nálunk devizaszámlákat európai fizetőeszközökben, akkor az ügyfeleink nem veszítenének a dollárleértékeléseken, hanem ellenkezőleg: nyernének.

– És mit szólna az Egyesült Államok pénzügyminisztériuma? Nem ellenezné a dolgot?

– Valószínűleg ellenezné. De aztán a közvélemény nyomására meghátrálna. Mindig ezt csinálja.

– Fölvetted már ezt az ötletet? – kérdezte Edwina. – Mármint hogy minél több embernek legyen devizaszámlája.

– Egyszer megpróbáltam. A torkomra forrasztották a szót. Mi, amerikai bankemberek, szentnek tekintjük a dollárt, még akkor is, ha gyenge. Ezt a struccpolitikát aztán rákényszerítjük az ügyfeleinkre, és ez nekik sok pénzükbe kerül. Csak néhány dörzsöltebb kuncsaftnak volt annyi esze, hogy svájci frankban nyisson számlát, még a dollárleértékelések előtt.

– Igen. Gyakran foglalkoztatott engem is a dolog. A bankemberek minden esetben jó előre tudták, hogy a leértékelés elkerülhetetlen. És mégsem figyelmeztettük az ügyfeleinket, néhány kiváltságos kivételével; nem szóltunk nekik, hogy jó lesz, ha megszabadulnak a dollárjuktól.

– Hazafiatlannak tekintettük az ilyesmit. Még Ben is... – Alex nem folytatta. Sokáig szóltanul ültek egymással szemben.

Az irodahelyiség keleti oldalán végighúzóódó ablakon keresztül látták az odalent elterülő hatalmas középnyugati várost. Hozzájuk legközelebb a belváros irodaház-óriásai – a magasabb épületek alig valamivel alacsonyabbak az FMA toronyházánál. A belváro-

son túl kettős S betűt leírva kanyargott a széles, forgalmas folyó; színe – mint rendszeren – szürke, a nagyfokú szennyeződéstől. A folyót átívelő hidak, vasútvonalak, autósztrádák bonyolult hálózata legombolyított szalagok módjára húzódott kifelé az ipartelepekhez és távoli elővárosokhoz, amelyeket nemigen láttak, inkább csak érzéltek a mindent elárasztó párán túl. Valamivel közelebb pedig, de szintén a folyón túl, a város belső lakónegyede terült el, túlnyomórészt elavult, ócska házak labirintusa: némelyek a város szégyenének bélyegezték.

Ennek az övezetnek a közepén egy hatalmas, új épület volt látható és egy még újabbnak a vasváza.

Edwina az épületre és az égnek meredő vasszerkezetre mutatott.

– Ha én lennék most Ben helyében – mondta –, és azt szeretném, hogy valami őrizze meg az emlékemet, hát azt mondanám, hogy a Forum East legyen az a valami.

– Igen, én is így gondolom – helyeselt Alex, s pillantása követte Edwináét. – Annyi bizonyos, hogy nélküle az ötlet csak ötlet maradt volna, semmi több.

A Forum East nagyszabású városfejlesztési vállalkozás volt, céljának a városmag felújítását tekintették. Ben Rosselli elkötelezte az FMA-t a terv finanszírozása mellett, s a bank ezzel kapcsolatos ügyleteit Alex Vandervoort irányította. Az Edwina igazgatta nagy belvárosi fiók hatáskörébe tartoztak az építési kölcsönök és a jelzálogügyletek.

– Azon gondolkodtam az imént – mondta Edwina –, hogy milyen változások fognak itt történni.

Majdnem hozzátette: *Ben halála után...*

– Persze lesznek változások – mondta Vandervoort. – Talán nagy változások. De remélem, hogy egyik sem fogja érinteni a Forum Eastet.

Edwina felsóhajtott:

– Még egy órája sincs, hogy Ben közölte velünk...

– Még meg sem ásták a sírját, és mi már a bank jövőjéről beszélünk. De hát ezt kell tennünk, Edwina. Ben el is várná tőlünk. Rövidesen fontos döntéseket kell hozni.

– Beleértve az elnök utódlására vonatkozó döntést.

– Igen.

– Jó néhányan itt a bankban azt reméljük, te leszel az utódja.

– Őszintén szólva én is.

Egyikük se mondta ki, hogy mind a mai napig szinte mindenki Alex Vandervoortot tekintette Ben Rosselli kiválasztott utódjának. Csak éppen nem ilyen hamar. Alex még csupán két esztendeje dolgozott az FMA-nál. Korábban a Szövetségi Tartalék tisztviselője volt; Ben Rosselli személyesen beszélt rá, jöjjön az FMA-hoz, s megcsillogtatta előtte a lehetőséget, hogy egyszer majd első ember lehet az új munkahelyén.

– Úgy körülbelül öt év múlva – mondta akkor az öreg Ben Alexnek – olyan embernek akarom átadni az ügyeket, aki hatékonyan képviselni tudja a sok ügyfél érdekeit, és meghatározza a jövedelmezőség szintjét, mert ez az egyetlen módja annak, hogy a bankár az erő helyzetéből tárgyalhasson. Azt akarom, hogy olyan valaki vezesse ezt a bankot, aki több, mint csupán kitűnő szakember. Azt akarom, hogy olyan ember vezesse, aki sose téveszti szem elől, hogy mindig a kis betétesek – a magánemberek – voltak a mi legfőbb támaszaink. Az a baj manapság a bankemberekkel, hogy túlságosan elszakadtak a közemberektől.

Ben Rosselli világosan megmondta annak idején, hogy nem tehet semmiféle határozott ígéretet, de aztán így folytatta:

– Az a benyomásom, Alex, hogy te az a fajta ember vagy, akire szükségünk van. Dolgozzunk együtt egy darabig, aztán majd meglátjuk.

Alex tehát átjött, s magával hozta tapasztaltságát meg az új módszerek iránti érzékét. Ezek segítségével hamarosan sikerült jó eredményeket felmutatnia. A bankszakma filozófiáját illetően pedig úgy találta, sok mindenben osztja Ben nézeteit.

Valamikor régen Alex az édesapja révén nyert némi betekintést a bankszakmába. Az apa Hollandiából vándorolt be Amerikába, és farmer lett Minnesota államban.

Pieter Vandervoort bankkölcsönt vett fel, s hogy a kamatait fizethesse, látástól vakulásig robotolt, mégpedig rendszerint a hétnek mind a hét napján. Végül a túleröltetésbe halt bele, teljesen elszegényedve. Halála után a bank eladta Vandervoorték földjét, és nemcsak a hátralékos kamatot szerezte vissza, hanem a befektetett összeget is. Édesapja kálváriájából Alex levonta a következtetést: neki a bank putjának másik – belső – oldalán van a helye.

A bankszakmába – a Harvard egyetem ösztöndíja és közgazdaságtan-diplomája segítségével került be.

– Még nincs veszve semmi – jelentette ki Edwina D’Orsey. – Azt hiszem, az igazgatótanács választja majd meg az elnököt.

– Igen – válaszolta Alex szórakozottan. Édesapján és Ben Rossellin járt az esze, s a két emberrel kapcsolatos emlékei furcsán összefonódtak.

– A hosszú szolgálati idő nem minden.

– De azért számít.

Alex meghányta-vetette magában a lehetőségeket. Tudta, hogy megvan a tehetsége és a tapasztalata az FMA vezetéséhez, de az igazgatótanács valószínűleg olyan valaki mellett dönt, aki hosszabb időt töltött az FMA-nál. Roscoe Heyward például már majdnem húsz éve dolgozik itt, és jóllehet olykor-olykor nem értették meg egymást Ben Rossellivel, az igazgatótanácsban mégis jócskán vannak hívei.

Tegnap még Alexnek voltak jobb esélyei. Mára viszont fordult a kocka.

Vandervoort fölállt, kiütögette pipájából a maradékot.

– Dolgoznom kell – mondta.

– Nekem is – felelte Edwina.

De amikor Alex egyedül maradt, csak üldögélt, csöndesen és elgondolkozva.

Edwina gyorsliftten ment le a harminchatodik emeletről a toronyház földszinti halljába, amely keveréke volt a Lincoln-központnak és a Sixtus-kápolnának. Csak úgy nyüzsgött benne a sok ember – sürgő-forgó banktisztviselő, küldönc, látogató, turista. Edwina fogadta egy biztonsági őr szívélyes köszöntését.

A félkörbe futó üvegfronton át kilátott a Rosselli térre, a fákra, padokra, szobrokra meg a szökőkútra. Nyáron kedvelt randevúzóhely volt, a belvárosi hivatalok tisztviselői itt kapták be az ebédjüket; most azonban kietlennek, barátságtalannak látszott. A metsző őszi szél valóságos kis tornádókban sodorta a faleveleket meg a port, és úzta a járókelőket a szobák melege felé.

Ezt az évszakot szeretem a legkevésbé, gondolta Edwina. Szomorúságról beszél, közeledő tétről meg halálról.

Ösztönösen megborzongott, aztán elindult a szőnyeggel borított „alagút” felé; ez a diszkrétan világított hosszú folyosó kötötte össze

a székházat a belvárosi főfiókkintézettel, ezzel a palotaszerű egyemeletes épülettel.

Az ő birodalmával.

4.

A szerdai nap a szokásos módon kezdődött a bankfiókban.

Edwina D'Orsey volt a bankfiók ügyeletes tisztviselője azon a héten; pontosan fél kilenckor érkezett, fél órával azelőtt, hogy a bank súlyos bronzkapui kitértek.

Edwina az FMA legfontosabb fiókjának igazgatója és a bank egyik alelnöke volt, nem kellett volna tehát ügyeletet vállalnia. Ő azonban jobb szerette elvégezni ezt a munkát is, jelezve, hogy nem vár kiváltságokat csak azért, mert nő. Az FMA-nál eltöltött tizenöt év alatt mindig figyelembe vette ezt a szempontot. Mellesleg csupán tízhetenként került rá sor mint ügyeletesre.

Megállt az oldalbejáratnál, és jó darabig kutatott barna Guccitáskájában a kulcs után; végül a rúzs, levéltárca, hitelkártyák, púdertartó, fésű, bevásárlási lista és egyéb holmik rétege alatt találta meg – kézitáskájában ugyanis, rá csöppet sem jellemző módon, rendtelenség uralkodott. Mielőtt a kulcsot bedugta a zárba, megnézte, kint van-e a „nincs baj” jelzés. Ott volt a helyén, az egyik ablakban: kevéssé feltűnően elhelyezett sárga lapocska. Néhány perccel korábban tette oda az a portás, akinek mindennap elsőnek kellett megjelennie a nagy fiókkintézetben. Ha minden rendben volt odabenn, a portás odatette a lapot, ahol az érkező tisztviselők láthatták. De ha, mondjuk, rablók törnek be éjszaka a bankba és ott leskelődnek, hogy túszoikat szedjenek – s elsőnek a portást ejtsék foglyul –, akkor a jelzést senki sem teszi a helyére, és hiánya figyelmezteti a többieket. Ilyen esetben a később érkezőknek nemcsak hogy nem szabad bemenniük a bankba, hanem azonnal segítségért kell telefonálniuk.

Mivel a rablások száma növekedőben volt, a legtöbb bank használta a „nincs baj” jelzést, gyakran változtatva persze a jelzés jellegét és elhelyezését.

Mihelyt Edwina belépett, odament a falba csuklósan beépített fatáblához, és félretolta. Láthatóvá vált a csengő, amelyet Edwina az

előre megbeszélte kód szerint megnyomott: két hosszú, három rövid, egy hosszú. A központi toronyházban, a biztonsági szolgálat irányítótermében ebből megtudták, hogy a kapubejárati riasztócsengőt, amelyet Edwina belépése néhány pillanattal korábban működésbe hozott, figyelmen kívül hagyhatják, és hogy az illetékes tisztviselő már a bankban tartózkodik. Egyébként érkezéskor már a portás is leadta a maga kódjelzését.

Amikor a központi biztonsági iroda megkapta a többi fióktintézet hasonló jelzéseit is, az épület riasztóberendezését „riadókészültségi” állapotból „készenléti” állapotba kapcsolták.

Ha Edwina – mint ügyeletes tisztviselő – vagy a portás nem jelez a megbeszélte kód szerint, a központi biztonsági iroda riasztja a rendőrséget, s a rendőrök néhány perc múlva máris körülveszik a szóban forgó bankfiókot.

A kódot a többi riasztóberendezéssel együtt természetesen gyakran változtatták.

A bankok egyre gyakrabban folyamodtak ehhez a rendszerhez: jelzés, ha minden rendben van – nincs jelzés, ha baj van. Így aztán a túsul ejtett banktisztviselő pusztán azzal figyelmezteti az illetékeseket, hogy nem csinál semmit.

A belvárosi fióktintézetbe kezdtek megérkezni a vezető tisztviselők és egyéb hivatalnokok, akiknek személyazonosságát az oldalbemjártnál posztoló, egyenruhás portás ellenőrizte és regisztrálta.

– Jó reggelt, Mrs. D’Orsey – csatlakozott Edwinához egy fehér üstökű veterán tisztviselő, Tottenhoe.

Ügynevezett fiókvezető volt, a fiók személyzeti és gazdasági ügyeit intézte. Hosszú, gyászos ábrázata vén kenguruhoz tette hasonlónak. Megszokott borús hangulata, pesszimizmusa a kötelező nyugdíjkorhatár közeledtével nőttön-nőtt; neheztelt az öregedéséért, és a jelek szerint másokat okolt érte. Edwina és Tottenhoe együtt vágott át a bank földszinti csarnokán, aztán lementek a szőnyeggel borított, széles lépcsőn a pánccéltérembe. A pánccéltérlem nyitására és zárására ellenőrzése az ügyeletes tisztviselő feladatai közé tartozott.

– Igaz a hír, hogy Mr. Rosselli halálán van? – kérdezte búsan Tottenhoe, miközben várták, hogy a pánccéltérlem ajtajának időzített zárja kinyíljon.

– Sajnos igaz – felelte Edwina, és röviden beszámolt az előző napi összejöveteleiről.

Odahaza, este, Edwina jóformán egyébre se tudott gondolni, reggel azonban elhatározta, hogy a bankügyekre fog összpontosítani. Ben is ezt várná tőle.

Tottenham baljósan motyogott valamit, Edwina nem értette pontosan, hogy mit.

Edwina megnézte az óráját. Nyolc óra negyven percet mutatott. Néhány másodperccel később a súlyos krómacél ajtó belsejében egy alig hallható kis kattánás jelezte, hogy automatikusan kikapcsolt a zár, amelyet előző este, zárás előtt időre beállítottak. Most már működésbe hozhatták a páncélterem titkos zárkombinációját. Csak most – előbb semmiképpen.

Egy újabb rejtett csengőgomb megnyomásával Edwina jelezte a központi biztonsági szolgálat irányítótermének, hogy néhány pillanat múlva kinyitják a páncéltermet, mégpedig szabályos körülmények között, nem kényszer hatására.

Edwina és Tottenham egymás mellett álltak a páncélterem ajtajánál, s mindegyikük más és más zárkombinációt hozott működésbe. Az egyik nem ismerte a másik zárkombinációját, úgyhogy egyikük sem tudta volna egymaga kinyitni a páncéltermet.

Ekkor érkezett meg Miles Eastin, a fiókvezető-helyettes. Fiatal, jóképű, jól ápolt férfi volt, és mindig vidám – kellemes ellentétben Tottenham komorságával. Edwina kedvelte Eastint. Az utóbbi mellett ott állt már a páncélterem főpénztárosa, aki egész nap felügyel majd a páncélterem befelé és kifelé irányuló pénzforgalmára. Csak készpénzben majdnem egymillió dollárnyi papír- és aprópénzt visznek ki-be az ő ellenőrzése alatt a következő hat óra folyamán.

Ugyanebben az időben a nagy bankfiók csekkforgalma további húszmillió dollár lesz.

Edwina kissé félrehúzódott, a főpénztáros és Miles Eastin pedig kitárta a páncélterem precíziósan működő, hatalmas ajtaját, amely üzemműködésig nyitva marad.

– Most kaptam telefonértesítést – mondta Eastin Tottenham-nak.
– Mára még két pénztáros dőlt ki.

Tottenham búskomorsága elmélyült.

– Influenza? – érdeklődött Edwina.

Már tíz napja járvány dúlt a városban, úgyhogy a bankban is megritkult a személyzet, kivált ami a pénztárosokat illeti.

– Igen, influenza – válaszolt Miles Eastin.

– Bár megkaphatnám én is – sóhajtott fel Tottenhoe. – Akkor ott-hon maradhatnék az ágyban, és hagynám, hogy más törje a fejét, ki üljön be a pénztárakba. – Edwinához fordult: – Ragaszkodik hozzá – kérdezte –, hogy kinyissuk a pánccéltermet?

– A jelek szerint elvárják tőlünk – hangzott a válasz.

– Akkor hát föl kell állítanunk egy-két vezető tisztviselőt a székéből. Maga az első választottam – fordult Tottenhoe Miles Eastinhez. – Fogjon egy pánccéldobozt, és készüljön fel az ügyfelek fogadására. Számolni még nem felejtett el?

– Húszig biztosan nem, csak engedjék, hogy levegyem a cipőmet – felelte Eastin.

Edwina elmosolyodott. Nem féltette Eastint; amihez a fiatalember hozzányúl, jól csinálja. Amikor Tottenhoe jövőre nyugdíjba megy, Miles Eastin kerül a helyére. Legalábbis majdnem bizonyos, hogy ő, Edwina ezt fogja javasolni.

Eastin viszonzta a mosolyt:

– Nincs ok aggodalomra, Mrs. D’Orsey. Megállom én a helyemet a játéktér szélén is. Egyébként tegnap este három óra hosszat kézilabdáztam, és én tartottam számon a gólokat.

– És nyert a csapata?

– Hát persze. Ha egyszer én tartom számon az eredményt!

Edwina tudott Eastin egy másik hobbjáról is a kézilabdán kívül, mégpedig egy olyanról, amelyből a bank hasznot húzott: a fiatalember tanulmányozta és gyűjtötte a különféle papír- és aprópénzeket. Miles Eastin tartott tájékoztató előadásokat a fiókéntézet új alkalmazottainak, és előszeretettel traktálta őket olyan történelmi nyalánkságokkal, hogy – például – a papírpénz is és az inflációt is Kínában találták fel. Elmondta egyebek között, hogy az első inflációra, amelyet a krónikák följegyeztek, a tizenharmadik században került sor, amikor is Kubla kán mongol uralkodó képtelen volt fémpénzzel kifizetni a katonái zsoldját, így aztán fadúcokról katonai pénzt nyomatott, de olyan rengeteget, hogy hamarosan elértéktelenedett.

– Némelyek úgy vélik – szellemeskedett Eastin –, hogy a dollárt most nagyban mongolizálják.

Hobbija révén Eastin a bankfiók hamispénz-szakértője lett; a felbukkanó gyanús bankjegyekről mindig kikérték a véleményét.

Edwina, Eastin és Tottenham fölballagott a lépcsőn a pánccélteremből a bank pénztártermébe.

Odakintről, egy pánccélozott teherautóból, pénzeszsákokat hordtak be, két fegyveres őr felügyelete mellett.

A nagy tömegű készpénzt mindig kora délelőtt hozták; a Szövetségi Tartaléktól előzőleg, kora reggel szállították át az FMA központi pánccéltermébe, innen osztották aztán szét az FMA fiókjaiba. Hogy miért hozták minden áldott nap a készpénzt? Egyszerűen azért, mert a fölös készlet a pánccélteremben hasznot nem hajtott, viszont veszélyt jelenthetett (elveszhetett, elrabolhatták).

A fiókgazdagoknak ügyelniük kellett, hogy a bankjukban mindig legyen elég készpénz, de túl sok sohasem.

Az olyan nagy fiókinézet, mint az FMA belvárosi fiókja, félmillió dollárnyi állandó pénzkészletet tartott. A most érkező pénz – további negyedmillió – az átlagos forgalmú napok pénzkiáramlását fedezte.

Tottenham zsémbelt a szállítmányt hozó őrkkel.

– Remélem, ezúttal tisztább bankjegyeket hoztak, mint amilyeneket az utóbbi időben kaptunk.

– Szóltam a központi kápé-pánccélteremben a maga búbánatáról, Mr. Tottenham – válaszolt az egyik őr. Meglehetősen ifjú ember volt, hosszú, fekete haja betérítette a gallérját. Edwina a padlóra pillantott, mert felmerült benne a kérdés, vajon visel-e cipőt a fiatalember. Viselt.

– Azt mondták, hogy maga be is telefonált – tette hozzá az őr. – Ami engem illet, én elfogadom a pénzt, akár tiszta, akár koszos.

– Egynémely ügyfelünk, sajna, másképpen vélekedik – felelte a fiókvezető.

A Központi Pénzjegynyomdából a Szövetségi Tartalék közvetítésével érkező új pénzjegyekért éles versengés folyt a bankok között. Meglepően sok ügyfél – „háklis”-nak hívták az ilyet a szakmában – utasította vissza a koszos bankjegyeket, és követelt helyettük vadozatú vagy legalább tiszta – „alkalmas”-nak minősített – papírpénzt. Szerencsére voltak, akik nem törődtek az ilyesmivel, így aztán a vezetőség utasította a pénztárosokat, hogy a legpiszkosabb bankjegyeket azokra sózzák rá, akik egy szót se szólnak emiatt, a friss

ropogósakat pedig tartalékolják azoknak, akik ragaszkodnak hozzájuk.

– Hallom, sok kiváló minőségű hamis pénz van forgalomban. Talán maguknak is tudunk szerezni egy köteggel – kacsintott a társára a másik őr.

– Köszönjük, ilyen szívességre nincs szükségünk – mondta Edwina. – Amúgy is túl sok hamis pénzzel van dolgunk.

A bankban csak az előző héten majdnem ezerdollárnyi hamis bankjegyet találtak. A befizetett pénz ismeretlen forrásból származott; több mint valószínű, hogy több betevőtől; egy részük nyilván tudta, hogy becsapták, és a bankra hátrította át a kárát; másik részüknek fogalma se volt, hogy a pénz hamis, ami nem meglepő, hiszen igen jó minőségű hamisítványokról volt szó.

A titkosszolgálatnak azok az ügynökei, akik beszéltek a dologról Edwina D’Orseyval és Miles Eastinnel, nem titkolták aggodalmukat.

– Sose volt még dolgunk olyan kiváló hamisítványokkal, mint manapság, és még sose volt ennyi forgalomban – ismerte be egyikük. Óvatos becslések szerint harmincmillió hamis dollárt nyomtatnak az előző évben, mondta, és hozzáfűzte:

– És még jóval több maradt felfedezetlen.

A hamis dollárok fő forrása Anglia és Kanada volt, de az ügynökök jelentései szerint hihetetlenül sok hamis USA-dollár volt forgalomban az európai kontinensen.

– Arrafelé még sokkal nehezebben ismerik fel a hamis dollárt, kérjük tehát, figyelmeztessék Európába utazó ügyfeleiket, hogy sose fogadjanak el odaát USA-bankjegyet. Azt hiszik, hogy dollárt kapnak, pedig könnyen meglehet, hogy amit átvesznek, egy árva centet sem ér.

Az első fegyveres őr felkapta a zsákokat.

– Sose féljenek! – mondta. – Ezek itt valódi zöldhasúak. Maguknak elsőrendű kiszolgálásban van részük!

A két őr lement a pánccélterembe, Edwina pedig föllépett az emelvényen álló íróasztalához. A bankban mindenütt megélenkül a tevékenység. A bejárati ajtók már nyitva voltak, áramlottak befelé a korai ügyfelek.

A vezető tisztviselők a bíborszínű szőnyeggel borított emelvényen dolgoztak, valamivel a pénztárterem szintje fölött. Edwina

íróasztalát – a legnagyobb és legimpozánsabb asztalt mondhatta magáénak – két zászló ékesítette: a háta mögött jobbról a csillagos-sávós amerikai lobogó, balról a szövetségi állam háromszögletű zászlócskája. Néha úgy érezte, hogy tévékamerák előtt ül, és éppen valami ünnepélyes bejelentésre készül, miközben a kamerák egyre közelebb gördülnek...

A nagy belvárosi fiók igen korszerű volt. Egy-két évvel korábban varázsolták újjá – akkoriban épült fel az FMA szomszédos, központi toronyháza –, és nem takarékoskodtak sem az elsődrendű tervezőmunkával, sem a pénzzel. Az eredmény – amelyben főszerepet játszott a bíbor és a mahagóni, bőséges aranyozott díszítésekkel – egyesítette magában az ügyfelek kényelmét szolgáló berendezéseket, a kitűnő munkakörülményeket és a leplezetlen pompát. Olykor ez a pompa már kérkedésszámba ment, ismerte be titokban Edwina.

Miközben magas, karcsú alakja a megszokott mozdulattal elhelyezkedett a magas támlájú forgószéken, lesimította rövid frizuráját – teljességgel fölöslegesen, mivel minden egyes haja szála, mint rendszeren, most is tökéletesen a helyén volt.

Elővette a kölcsönkérelmeket tartalmazó dossziét. Olyan nagy összegű kölcsönökről volt szó, amelyeket a fiók tisztviselői közül csak ő hagyhatott jóvá.

Az ő hatásköre esetenként egymillió dollárnyi kölcsön engedélyezéséig terjedt, azzal a feltétellel, hogy a fiókintézet két másik vezető embere is egyetért. Mindig egyetértettek.

Az egymillió dollárt meghaladó kölcsönök ügyét továbbították a bankhitelpolitikai osztályhoz, a központba.

Mint minden bankhálózatban, a First Mercantile American Bankban is státusszimbólumnak tekintették, hogy milyen összegű kölcsönt engedélyezhet egy főtisztviselő. Ezt – ami egyébként az illető szervezetbeli rangfokozatát is meghatározta – „parafálási szint”-ként emlegették, mivel egy-egy kölcsönkérelem vagy kölcsönjavaslat végső jóváhagyását a főtisztviselői szignó jelentette.

Edwina, mint fiókidgazgató, szokatlanul magas „parafálási szint”-tel rendelkezett: Mrs. D’Orsey igazgatói rangban tevékenykedett, és szignójának értéke híven tükrözte az FMA igen jelentős belvárosi fiókintézetének vezetésével járó felelősségét. Kisebb fiókok tízezertől félmillió dollárig terjedő kölcsönöket hagyhattak jóvá,

az igazgató szakmai képességeitől és szolgálati idejétől függően. Edwinát mindig mulattatta, hogy ez a bizonyos parafálási szint végeredményben a kasztrendszer, valamint az ezzel járó fennhíjazás és kiváltságok szülője. A központ hitelpolitikai osztályán egy felügyelőhelyettes mindössze ötvenezer dollárig terjedő hatáskörrel, szürke kis íróasztalnál dolgozik, egy hatalmas hivatali helyiségben, sokakkal együtt. A ranglétra következő fokán álló, negyedmillió dolláros parafálási szintű kölcsönellenőrnek már nagyobb íróasztal jár, üvegfalú fülkében.

Valódi ajtós-ablakos szoba dukál a félmillió dolláros parafálási szintű kölcsönfolyósítási ellenőrnek. Jár neki ezenkívül egy jókora íróasztal, egy olajfestmény az irodája falán, jegyzetblokkjaira rá van nyomtatva a neve, jár neki naponta a *The Wall Street Journal* és reggelente ingyen cipőtisztítás. No meg egy titkárnő, akin azonban osztoznia kell egy másik kölcsönfolyósítási ellenőrrel.

Végül: a kölcsönügyletekkel megbízott alelnök (parafálási szint: egymillió) sarokszobában trónol, amelyhez két ablak, két olajfestmény és egy saját titkárnő tartozik. A jegyzetömbjére rámetszik a nevét. Neki is jár ingyen cipőtisztítás és ingyen napilap, ezenkívül kapja a képes hetilapokat és folyóiratokat, az egyik vállalati kocsi, ha tárgyalni megy, és szabad bejárása van az igazgatói étkezdébe.

Edwinának majdnem minden kiváltság járt a parafálási szintjével kapcsolatban. Az ingyen cipőtisztítást azonban sose vette igénybe.

Ezen a reggelen két kölcsönkérelemmel már végzett. Az egyiket jóváhagyta, a másikra ceruzával odabiggyesztett néhány kérdést. A harmadik kölcsönkérelem azonban elképesztette.

Szinte nem akart hinni a szemének; meghökkenve ébredt rá az előző napi összejövetel és a kérelem különös egybeesésére. Újra elolvasta a kérvényt. Aztán tárcsázott.

A dossziét összeállító tisztviselő felvette a kagylót.

– Itt Castleman.

– Jöjjön át hozzám, Cliff, kérem.

– Máris.

Castleman, aki csak néhány íróasztalnyira ült Edwinától, az asszony felé pillantott.

– Fogadni mernék, hogy tudom, miért hívat! – mondta a telefonba.

Néhány pillanat múlva, miközben leült Edwina íróasztala mellé, a nyitott aktára tekintett.

– Igazam volt, ugye! Akadnak még hátborzongató dolgok az életben.

Cliff Castleman alacsony, nett emberke volt, rózsás arcú, szelíd mosolyú. A kölcsönkérők szerették, mert mindig türelmesen, együttérzőn hallgatta végig a mondanivalójukat. Ugyanakkor tapasztalt, jó ítéletképességű szakértője volt a kölcsönügyleteknek.

– Abban a reményben ringattam magam – mondta Edwina –, hogy ez a kérvény valami rossz vicc, még ha hátborzongató is.

– Én inkább kísértetiesnek nevezném, Mrs. D’Orsey. És lehet, hogy nagyon rossz, sőt hátborzongató tréfa, de akkor is itt van, el kell intézni. – Castleman az aktára bökött. – Minden adatot összeszedtem, mivel tudtam, hogy kíváncsi lesz rájuk. Nyilván olvasta a jelentésemet. Meg a javaslatomat.

– Komolyan gondolja, hogy ennyi pénzt adjunk ilyen célra?

– Halálosan komolyan. – Castlemannek egy pillanatra elakadt a szava. – Bocsásson meg – folytatta azután. – Nem akasztófahumor-nak szántam ezt a választ. Nos, szerintem jóvá kell hagynia a kérést.

A történet ott volt az aktában. Egy Gosburne nevű, negyvenhárom esztendő, helybeli gyógyszerügynök huszoneezer dolláros kölcsönt kér. Nő – első házassága, tizenhét éve tart –, a Gosburne házaspár egy kertvárosi ház tulajdonosának mondhatja magát, az épületet csupán csekély összegű jelzálogkölcsön terheli. Nyolc éve közös folyószámlájuk van az FMA-nál – eddig semmi probléma. Gosburne-ék már vettek fel egy kisebb kölcsönt a banktól, és visszafizették. Munkahelyén meg vannak elégedve Gosburne-nel, pénzügyekben eddig megbízhatónak bizonyult.

Az új kölcsönt rozsdamentes acélból készült, hatalmas tartály vásárlására kéri: ebben akarja elhelyezni leányuk, Andrea holttestét. A gyermek hat napja halt meg, tizenöt esztendő korában, rosszindulatú vesedaganatban. Andrea holtteste jelenleg a halottasházban van, száraz jégen. Halála után azonnal lecsapolták a vérért és egy dimetilkenoxid nevű, vérszerű, „fagyásgátló” oldattal pótolták.

Az acéltartály úgy van megszerkesztve, hogy ilyen alacsony hőmérsékletű folyékony nitrogént tartalmazhasson. Az alumínium fóliába burkolt holttestet ebbe az oldatba helyeznék.

Az effajta tartály – voltaképpen hatalmas palack, „fagyasztó kriptá” néven ismerik – Los Angelesben kapható, a kölcsön folyósítása esetén onnan szállítanak át repülőgépen. A kölcsön mintegy harmadrésze előlegként szolgálna a tartály tárolásának bérére – valamint a nitrogénfolyadék négyhavonta történő kicserélésére.

– Ugye hallott már a hibernáló egyesületekről? – kérdezte Castleman.

– Csak fél füllel. Áltudományos dolog. Nem valami jó a hírük.

– Hát nem. És valóban áltudományos! De tény, hogy sok híve van ezeknek az egyesületeknek, és az egyik ilyen társaságnak sikerült meggyőznie Gosburne-t meg a feleségét, hogy az orvostudomány előrehaladtával – mondjuk úgy ötven-száz év múlva – Andreát kioldozhatják, életre kelthetik és meggyógyíthatják. Még jelszavuk is van ezeknek az egyesületeknek: *Fagyasszunk, várjunk, újjáéledünk!*

– Iszonyú – csóválta a fejét Edwina.

– Egyetérték – bólintott Castleman. – De próbálja az ügyet Gosburne-ék szempontjából nézni. Ők hisznek a dologban. Felnőtt, meglehetősen intelligens, mélyen vallásos emberek. Akkor hát... mi jogon ítélnénk és ítékezhetnénk mi, bankemberek? Szerintem egyetlen kérdés fontos: vissza tudja-e fizetni Gosburne a kölcsönt? Tanulmányoztam a számadatokat, és azt mondom: vissza tudja és vissza is fogja fizetni. Lehet, hogy a pofa dilis. Az adatok azonban azt mutatják, hogy az a fajta dilis, aki rendesen fizeti a számláit.

Edwina viszolyogva vizsgálta a Gosburne család bevételeit, kiadásait.

– Óriási anyagi megterhelés ez nekik!

– A pasas tudja ezt; de váltig hangoztatja, hogy minden nehézséggel meg fog birkózni. Különmunkát vállal. A felesége pedig állást keres!

– Van négy gyermekük – jegyezte meg Edwina. – Megmagyarázta valaki nekik, hogy a többi gyerek... az élők... taníttatása, satöbbi, pénzbe kerül? És hogy okosabban tudnák felhasználni az ő érdekükben azt a huszonötezer dollárt?

– Igen, én magyarázhattam – felelte Castleman. – Két hosszú beszélgetést folytattam Gosburne-nel. Szerinte azonban a család alaposan megtárgyalta a dolgot, és már döntött. A család szerint

a lehetőség, hogy Andreát egy szép napon életre keltsék, minden áldozatot megér. A gyerekek azt mondják, hogy amikor felnőnek, átvállalják majd a felelősséget Andrea holttestéért.

– Úristen! – sóhajtott fel Edwina, és ismét eszébe jutott az előző napi összejövetel. Ben Rosselli halálában – akármikor fog bekövetkezni – legalább *méltóság* lesz! Az efféle ügy viszont elcsúfítja a halált, cirkuszt csinál belőle. Ilyen célokra adjon pénzt a bank? Méghozzá olyan pénzt, amely – részben – Ben Rossellié?

– Mrs. D’Orsey – mondta Castleman –, két napig feküdt az íróasztalomon ez a kérvény. Az első gondolatom ugyanaz volt, mint a magáé: morbid! De aztán gondolkoztam a dolgon, és más meggyőződésre jutottam. Nézetem szerint vállalható a kockázat.

Vállalható a kockázat! Cliff Castlemannek lényegében igaza van, hiszen minden bankügylet alapja: a vállalható kockázat. Abban is igaza van, hogy az emberek legbenső ügyeiben a bank ne játssza az ítélőszék szerepét.

Lehetséges persze, hogy ennek a kockázatnak a vállalásával megjárják, de Castleman akkor sem lesz hibáztatható. Eredményesen dolgozik, eddig sokkal több volt a nyereséges, mint a veszteséges üzlete. Szó, ami szó: aki csakis nyereséget hoz a konyhára, az gyanús; egy ügybuzgó kölcsönfolyósítási előadótól elvárják, hogy néhány ügylettel befürödjék. Ez szinte kötelező. Ha minden üzlete nyereséges, akkor éppen a kiválósága sodorhatja bajba, hiszen a számítógép esetleg arra figyelmezteti az igazgatóságot, hogy ez az ember üzleteket szalaszt el, mert túlságosan óvatos.

– Jó, rendben van – bólintott Edwina. – Irtózom ugyan az egész ötlettől, de egyetértek a végkövetkeztetésével.

Odafirkantotta a kézjegyét, Castleman pedig visszament az íróasztalához. Így hát – egy mélybehűtött kislányra folyósított kölcsöntől eltekintve – ez a nap is úgy kezdődött, mint bármely másik.

Úgy is folytatódott – egészen kora délutánig.

Azokon a napokon, amikor egyedül ebédelt, Edwina átment a központi toronyház alagsori étkezdéjébe. Lármás volt ez az üzemi étkeзде, az étel pedig éppen csak megjárta, de a kiszolgálók gyorsan dolgoztak, és negyedóra alatt végzett az ember.

Ezen a szerdán azonban Edwinának vendége volt – egyik ügyfelük –, és élt alelnöki jogaival: elment az ügyféllel az igazgatói étkezdébe, amely odafent volt a központ tornyában, jó magasan. A vendég a város legnagyobb áruházának pénzügyi osztályvezetője volt; hárommillió dollár összegű, rövid lejáratú kölcsönért folyamodott, mivel a csekély őszi forgalom és a karácsonyi cikkek szokottnál drágább beszerzési ára miatt az áruháznak készpénzre volt szüksége.

– Ez a nyomorult infláció! – panaszkolta a pénzügyi osztályvezető a spenótfelfűjt fogyasztása közben. De aztán, megnyalva szája szélét, hozzátette:

– Most viszont két hónap alatt visszaszerezzük a pénzünket, sőt! A Mikulás mindig kegyes hozzánk!

Az áruház fontos ügyfelük volt, Edwina azonban kemény alku költött, a bank számára kedvező feltételeket csikart ki. Az ügyfél morgott ugyan, de mire a *pêche melbá*hoz értek, beadta a derekát. A hárommillió összeg meghaladta ugyan Edwina hatáskörét, de meg volt győződve, hogy a központ minden további nélkül jóváhagyja az eljárást. Szükség esetén és a gyors elintézés kedvéért esetleg beszél majd Alex Vandervoorttal, aki eddig még mindig egyetértett a javaslaival.

Éppen a kávénál tartottak, amikor odajött egy pincérnő.

– Mrs. D’Orsey – mondta –, Mr. Tottenhoe keresi telefonon. Azt mondja, sürgős.

Edwina elnézést kért vendégétől, és bement a telefonfülkébe.

– Próbálok elérni magát – mondta panaszos hangon a tisztviselő.

– Hát most elért. Miről van szó?

– Súlyos pénztárhány.

Tottenhoe elmagyarázta, hogy az egyik pénztáros fél órája jelezte a hiányt. A rovancsolás azóta is tart. Edwina érezte, hogy Tottenhoe hangjából csak úgy árad a riadtság és a búskomorság, és megkérdezte, mekkora összegről van szó.

Hallotta, amint Tottenhoe nagyot nyel.

– Hatezer dollárról – felelte.

– Azonnal jövök – mondta Edwina.

Bocsánatot kért ügyfelétől, s egy perc sem telt el, már be is szállt a gyorsliftbe.

5.

– Ahogyan én látom – mondta mogorván Tottenhoe –, csak egy-
valamit tudunk biztosan: hatezer dollár készpénz nincs ott, ahol len-
nie kéne.

Tottenhoe egyike volt a Mrs. D’Orsey íróasztala körül össze-
gyűlt négy embernek. A másik három: maga Edwina, Miles Eastin,
Tottenhoe helyettese és az egyik pénztárosnő, Juanita Núñez.

A pénz Juanita Núñez kezikasszájából hiányzott.

Fél óra telt el, amióta Edwina visszaérkezett a fióktintézetbe.

– Teljesen igaza van – felelte Edwina –, de még tehetünk egyet
s más. Szeretném, ha mindent újból megvizsgálánk. Lassan és
körültekintően.

Valamivel elmúlt három óra. Az ügyfelek már elmentek. A külső
ajtók zárva voltak.

A munka folyt, mint rendesen, jöllehet Edwina látta, hogy több
alkalmazott lopva fel-félpillantott a magasföldszintre. Tudták már,
hogy valami baj van.

Nagyon fontos, hogy higgadt maradjak, mondta magában Edwina.
Mindent elemezni kell. Meg kell vizsgálni minden apró részletet.
Alaposan megfigyelni minden beszéd- és viselkedésárnyalatot!
Különösen, ami Mrs. Núñezt illeti.

Edwina jól tudta: hamarosan értesíteni kell a központot, hogy
tetemes pénztárhiányt fedeztek fel; azután közbelép majd a köz-
pont biztonsági szolgálata, s valószínűleg az FBI is. De amíg van
rá lehetőség, hogy szép csendben megoldják a dolgot a nehéztü-
zéréség közreműködése nélkül, addig ő, Edwina, mindent meg fog
próbálni.

– Ha egyetért, Mrs. D’Orsey, én szólnék hozzá elsőnek – javasolta
Miles Eastin –, mivel Juanita először nekem jelentette a hiányt.

A fiatalemberből ezúttal hiányzott a megszokott könnyedség.

Edwina egyetértőleg bólintott.

Eastin a beszámolója szerint két óra előtt néhány perccel szerzett
tudomást arról, hogy valami nem stimmel. Juanita Núñez szólt neki,
hogy azt hiszi, hatezer dollár hiányzik a kezikasszájából.

Miles Eastin aznap szintén pénztárosként dolgozott: a mun-
kanap nagy részében helyettesítette az egyik beteget. Mindössze

kétablaknyira tevékenykedett Juanita Núñeztől, és a fiatalasszony ment oda hozzá, miután bezárta a pénzszekrényét.

Eastin ekkor bezárta a saját pénzszekrényét, és jelentette a dolgot Tottenhoe-nak.

Innen Tottenhoe folytatta – még a szokottnál is komorabban – a történetet.

Tüstént odament Mrs. Núñezhez és beszélt vele. Eleinte el se hitte, hogy hatezer dollár hiányzik, hiszen ha a fiatalasszony gyanítja is, hogy valami hiánya van, ilyenkor gyakorlatilag lehetetlen kapásból megállapítani, hogy mennyi.

Tottenhoe rámutatott: Juanita Núñez egész nap dolgozott, reggel a pánccéltéremből hozott, valamivel több mint tízezer dollárral kezdett, s a pénztárnyitás, vagyis reggel kilenc óta megszakítás nélkül bonyolított le ki- és befizetéseket. Azaz majdnem öt óra hosszat dolgozott, leszámítva a háromnegyed órányi ebédszünetet, s ezalatt tömve volt a bank, szorgoskodott minden pénztáros. Ráadásul ma a szokásosnál nagyobb volt a betétforgalom, ezért a kézikasszában levő pénzmennyiség, a csekkeket nem számítva, akár húsz-huszonezer dollárra is megnőhetett, így hát, érdeklődött Tottenhoe, honnan tudhatta biztosan Mrs. Núñez, hogy hiánya van, mi több, hogy éppen hatezer dollárja hiányzik?

Edwina bólintott, mert időközben benne is felmerült a kérdés.

Edwina feltűnés nélkül megnézte a fiatal nőt. Mrs. Núñez alacsony volt, karcsú, sötét bőrű, haja fekete, nem igazán csinos, de valahogy kihívóan vonzó. Puerto Ricó-inak látszott. (Valóban Puerto Ricóból származott.) Idegenszerű kiejtéssel beszélt az angolt. Eddig keveset mondott, röviden felelgetett arra, amit kérdeztek tőle.

A viselkedéséről nehéz lett volna határozottan nyilatkozni. Nem valami segítőkész, annyi bizonyos, állapította meg magában Edwina. A már jelentett hiányon kívül egyéb felvilágosítással önként nem szolgál. Arckifejezése kezdettől fogva mogorva vagy éppen ellenséges. Időnként elkalandozik a figyelme, mintha unná a dolgot és időpocsékolásnak tekintené az egész eljárást. De ideges: tördeli a kezét, és forgatja, csavargatja vékony jeggyűrűjét.

Edwina D'Orsey már belepillantott az íróasztalán levő személyzeti dossziéba, s így tudta, hogy Juanita Núñez huszonöt esztendőös, férjezett, de különváltan él hároméves gyermekével. Majdnem két

éve dolgozik a First Mercantile American Bankban, kezdettől fogva a jelenlegi helyén. Nem volt ugyan az aktában, de Edwina hallomásból értesült róla, hogy Mrs. Núñez egyedül tartja el a gyerekeit, és anyagi nehézségekkel küszködött – sőt meglehetősen, még mindig küszködik –, mivel férje, aki elhagyta őt, adósságokba verte magát.

Jóllehet, folytatta Tottenhoe, ő kételkedett abban, hogy Mrs. Núñez pontosan tudja, mennyi pénze hiányzik, utasította az asszonyt, hogy szüntesse be a munkát, s rögtön „elzárta őt a pénzével együtt”.

Ez az „elzárás”, amely voltaképpen az alkalmazottat védi, szabványos eljárás ilyen esetekben. A pénztárosnőt pánccéldobozával és egy számológéppel együtt áthelyezték egy kis irodahelyiségbe, rázárták az ajtót, s utasították, hogy számítsa ki az aznapi pénzügyi műveletek egyenlegét.

Közben Tottenhoe odakint várt.

Az asszony rövidesen behívta a fiókvezetőt, és tájékoztatta, hogy nem stimmel az egyenleg. Hát ez der dollár hiányzik.

Tottenhoe odahívta Miles Eastint, s Juanita szeme láttára együtt ellenőrizték a kimutatást. A két férfi kifogástalannak találta a számadatokat. Kétségtelen: készpénzhiány van, mégpedig pontosan annyi, amennyit az asszony mondott.

Ekkor telefonált Tottenhoe Edwinának.

– Most tehát ott tartunk, ahol elkezdtük – állapította meg Edwina.
– Van-e valakinek valami új ötlete?

Miles Eastin jelentkezett.

– Szeretnék néhány kérdést feltenni Juanitának. Ha ő nem veszi zokon.

Edwina jóváhagyólag bólintott.

– Gondolkozzék, Juanita – szólta Eastin. – Volt-e ma kölcsönügylete valamelyik kollégájával?

„Kölcsönnek” nevezték a pénztárosok közötti pénzforgalmat. Egy-egy szolgálatban levő pénztárosnak gyakorta elfogyott a készlete egy-egy bankjegy- vagy pénzermecímletből, ilyenkor, ha nagy volt a forgalom, nem mentek a pánccélterembe pótlásért, inkább kiegészítették egymást készpénz „vétel”-lel és „eladás”-sal. A művelet regisztrálására külön űrlapot használtak. Alkalmadtán – a nagy sietségben vagy vigyázatlanságból – hibákat követtek el, így aztán előfordult, hogy a munkanap végeztével az egyik pénztárosnak

többlete, a másíknak hiánya volt. Az ilyesmiből adódó különbség azonban aligha érheti el a hatezer dollárt.

– Nem – felelte Juanita a kérdésre. – Ma nem kölcsönöztem.

Miles Eastin tovább faggatta:

– Észrevet-e olyasmit a mai nap folyamán, hogy a kollégák közül valaki a készpénzkészlet közelében ógyelgett úgy, hogy elvehetett valamit?

– Nem – hangzott a válasz.

– Amikor jelentette nekem, hogy hiánya van, mióta tudta a dolgot, Juanita? – kérdezte Eastin.

– Néhány perce.

Most Edwina szólt közbe:

– Mennyi idővel az ebédszünete után, Mrs. Núñez?

A fiatal nő tétovázott, mint aki most kevésbé biztos a dolgában.

– Talán húsz perccel.

– Beszéljünk az ebédszünete előtti időszakról – javasolta Edwina.

– Mit gondol, már akkor hiányzott a pénz?

Juanita Núñez tagadólag rázta a fejét.

– Miért ilyen biztos benne? – kérdezte Edwina.

– Tudom.

A nem valami készséges, kurta válaszok mind jobban ingerelték Edwinát. Juanita mogorva, ellenséges magatartása, amelyet Edwina már korábban érzékelt, még nyilvánvalóbbá vált.

Tottenhoe megismételte a döntő fontosságú kérdést:

– Honnan tudta, hogy pontosan annyi pénze hiányzik?

A fiatalasszony arcvonásai dacosan megfeszültek.

– Tudtam.

Hitetlenkedő csend támadt.

– Gondolja, hogy napközben valamikor tévedésből hatezer dollárral többet fizetett ki egy ügyfélnek?

– Nem.

– Amikor ebéd előtt elhagyta a helyét, Juanita, a kézikasszáját a páncéltérembe vitte, ráfordította a kombinációs zárat és ott hagyta, igaz? – kérdezte Miles Eastin.

– Igaz.

– Biztos, hogy bezárta?

Az asszony határozottan bólintott.

– A fiókvezető zára zárva volt?

– Nem. Nyitva.

Ez sem volt kifogásolható. A fiókvezető minden reggel kinyitja a zárat, s rendszerint egész nap úgy hagyja.

– És amikor visszajött az ebédről, a kézikasszája még mindig zárva volt, és benn a pánccélteremben?

– Igen.

– Ismeri-e valaki a maga zárkombinációját? Közölte-e valakivel?

– Nem.

Kis időre abbamaradt a faggatózás. Edwina gyanította, hogy a többiek is sorra veszik magukban a fiókintézet pánccéltermi procedúrájának mozzanatait.

A kézikassza, amelyre Miles Eastin utalt, voltaképpen kerek állványra helyezett, hordozható pánccélszekrény. Ezt a guruló állványt meglehetősen könnyen lehet ide-oda tologatni. Némelyik bankban kápé-kocsinak nevezik. Minden pénztárosnak van egy ilyen kápé-kocsija, és rendszerint minden pénztáros mindig ugyanazt a – feltűnően számozott – kézikasszát használta. Néhány tartalék kocsi is rendelkezésre áll, különleges használatra. Miles Eastin például igénybe vett a nap folyamán egy ilyen speciális kápé-kocsit.

Valamennyi pénztárosi kápé-kocsi mozgását egy pánccéltermi főpénztáros ellenőrzi, ő vezet kimutatást a pánccélteremből kigördülő és oda begördülő kápé-kocsikról. Lehetetlen kivinni kézikasszát a pánccélteremből anélkül, hogy a főpénztáros észre ne venné. Éjszákára s hétvégekre pedig úgy bezárják a masszív pánccéltermet, hogy a fáraók sírját se jobban.

Mindegyik kápé-kocsi két biztonsági kombinációs zárral van ellátva. Az egyiket maga a pénztáros állítja be, a másikat a fiókvezető vagy a helyettese, így hát amikor reggelként kinyitják a kézikasszát, a nyitás mindig két személy – a pénztáros és egy fiókvezető – jelenlétében történik.

A pénztárosokat utasítják, hogy véssék emlékezetükbe a zárkombinációkat és ne közöljék azt senkivel (jóllehet a kombinációkon annyiszor lehet változtatni, ahányszor a pénztáros óhajtja). A pénztárosi kombinációkról egyetlen példányban készül feljegyzés, ezt egy lepecsételt, két személy által aláírt borítékba zárva őrzik – kettős zár alatt – egy széfben. A boríték pecsétjét csak akkor törik fel, ha

a pénztáros meghal, megbetegedik vagy kilép. Így aztán csak maga a pénzszekrény mindenkori használója ismeri a nyitókombinációt, és ez a pénztárosokat és magát a bankot is oltalmazza a lopástól.

Egy másik jellegzetessége ennek az okos kis pénzszekrénynek a beépített riasztóberendezés. Amikor valamelyik pénztárospultnál a pénzszekrényt a helyére gurítják, elektromos kapcsolás köti össze a bank egész kommunikációs hálózatával. A kézikasszában, egy „csalipénznek” nevezett, ártalmatlan küllemű bankjegyhalom alatt figyelmeztető kioldó kapcsoló rejtőzik.

A pénztárosokat utasítják, hogy közönséges műveletekre sohasem használják a csalipénzt, gengsztertámadás esetén viszont először ezt a pénzt adják át a rablóknak. Ha a csalipénzt fölemelik a helyéről, hangtalan hidraulikus kapcsoló jön működésbe, amely riasztja a bank biztonsági stábját és a rendőrséget. Mindkét szervezet emberei rendszerint néhány perc alatt a helyszínen vannak. A kapcsoló a rejtett mennyezeti fényképező szerkezetet is működésbe hozza. A csalipénz bankjegyeinek sorszámát persze előzőleg följegyzik, hogy a későbbiek folyamán a számok, illetve a bankjegyek bizonyítékul szolgálhassanak.

– A csalipénz is része a hiányzó hatezer dollárnak? – kérdezte Tottenhoe-tól Edwina.

– Nem – hangzott a válasz. – A csalipénz érintetlen. Ellenőriztem.

Így hát ez sem vezet nyomra, mondta magában Edwina. Miles Eastin ismét a pénztárosnőhöz fordult.

– Mondja csak, Juanita, kiemelhetett-e valaki, bárki, bármilyen módon pénzt a maga pénzszekrényéből?

– Nem – válaszolta Juanita Núñez.

Edwina éberem figyelte a fiatal nőt, és úgy látta, hogy a pénztárosnő – fél. Nos, ha fél, megvan rá minden oka, mert nincs az a bank, amely ennyi pénzt szó nélkül veszni hagyja.

Edwina előtt már nem volt kétséges, mi történt a hiányzó pénzzel. Mrs. Núñez ellopta! Más magyarázat nincs! Most már csak egy akadályt kell leküzdeni: rá kell jönni, hogyan csinálta.

Az egyik lehetőség: Juanita Núñez a pult fölött átadta a pénzt egy bűntársának. Senkinek sem tűnt volna fel az ilyesmi. Egy másik lehetőség: a nő elrejtette a pénzt, és ebédszünet alatt kivitte a bankból. Bár ez az eljárás jóval kockázatosabb.

Mrs. Núñeznek tisztában kell lennie azzal, hogy akár rábizonyítják, hogy ellopta a pénzt, akár nem – mindenképpen elbocsátják állásából. A bankpénztárosoknak ugyan olykor-olykor elnéznek némi pénztári különbözetet; az ilyen tévedésekben nincs semmi rendkívüli, az illetékesek számolnak ezzel a lehetőséggel. Egy esztendő leforgása alatt egy-egy pénztárosnál átlagosan nyolc „többlet” vagy „hiány” fordul elő, s ha nincs szó huszonöt dollárnál nagyobb összegről, a főnökség rendszerint szemet huny. De nagyobb mérvű pénztárhiany esetén nem maradhat meg az állásában az illető – és ezt minden pénztáros tudja.

Juanita Núñez persze mindezt számításba vehette, s úgy döntöhetett, hogy az a mai hatezer dollár megéri a holnapi állásvesztést, még akkor is, ha nehéz lesz új állást kapnia. Akárhogy is: Edwina sajnálta a fiatalasszonyt. Nyilván szorult helyzetben tette, amit tett. Talán a gyermeke miatt kényszerült rá.

– Azt hiszem, pillanatnyilag nem tehetünk többet – mondta Edwina. – Értésítenem kell a központot. Ők veszik át a nyomozást.

Amikor a három ember felállt a helyéről, Edwina így szólt:

– Kérem, Mrs. Núñez, maradjon itt.

A fiatalasszony visszaült a helyére.

Amikor a többiek hallótávon kívül kerültek, Edwina – tudatosan mellőzve mindenfajta formaságot – így szólt:

– Úgy gondolom, Juanita, elérkezett a pillanat, hogy négy szemközt beszéljünk. Őszintén, barátilag.

Edwina leküzdötte korábbi türelmetlenségét. Látta, hogy a fiatal nő egyenesen a szemébe néz a fekete szemével.

– Meggyőződésem – folytatta Edwina –, hogy máris eszébe jutott két dolog. Az egyik: alapos nyomozás indul, és az FBI is részt vesz benne, hiszen mi szövetségileg biztosított bank vagyunk. A másik: nincs rá lehetőség, hogy ne gyanúsítsák meg magát. – Rövid szünet után folytatta: – Nyíltan beszéljek erről magával. Érti?

– Értem. De nem vettem el semmiféle pénzt.

Edwina észrevette, hogy a fiatalasszony még mindig idegesen tekergeti a jeggyűrűjét. Ügyelt, hogy gondosan megválogassa a szavait, hiszen tudta: kerülnie kell mindenfajta vádaskodást, az ilyesmiből ugyanis később joghátránya származhat a banknak.

– Bármilyen sokáig tart is a nyomozás, Juanita, majdnem biztos, hogy kiderül az igazság. Ha más okból nem, hát azért, mert

rendszerint kiderül. A nyomozók alapos emberek. És tapasztaltak is. Sosem adják fel a küzdelmet.

– Nem én vettem el a pénzt – ismételte Juanita, ezúttal nyomatékosabban.

– Nem állítom, hogy elvette. De meg kell mondanom: ha többet tud annál, mint amennyit eddig mondott az ügyről, most kell beszélnie, most szóljon, amíg itt nyugodtan társalgunk. Később már nem lesz rá lehetőség.

Juanita Núñez szólni akart, de Edwina egy kézmozdulattal megállította:

– Nem, nem, hallgasson végig! Megígérem, ha a bank visszakapja azt a pénzt... mondjuk, legkésőbb holnap, akkor nem tereljük törvényes útra a dolgot, és nem indul bünvádi eljárás. Azt is meg kell mondanom azonban az igazság kedvéért, hogy aki elvette azt a pénzt, nem dolgozhat tovább nálunk. De egyéb baja nem történne, erről kezeskedem. Nos, Juanita, van-e bármi mondanivalója a számomra?

– Nincs! Nincs! Nincs! *!Te lo juro por mi hija!**

Lángolt a szeme, arca megélenkül a haragtól.

– Mondom, hogy nem én vettem el a pénzt!

Edwina felsóhajtott.

– Rendben van – mondta –, fejezzük be mostanra. De legyen szíves, jelentkezzen nálam, mielőtt hazamegy ma délután.

Úgy látszott, hogy Juanita Núñez ismét kifakad, de aztán csak vállat vont, felállt és távozott.

Magaslati íróasztala mellől Edwina figyelte a körülötte folyó tevékenységet. Ez az ő kis világa, amelyért felelős. Odalent még mindig készült a kimutatás a fiókintézet aznapi pénzügyi műveleteinek egyenlegéről, jóllehet a korábbi számítások már bizonyították, hogy – a kezdeti reményekkel ellentétben – egyik pénztárosnál sem mutatkozik hatezer dollárnyi többlet.

A modern épületszerkezet tompította a hangot, így aztán minden csak halkán hallatszott: a beszélgetés, a papírzörgés, az aprópénz csengése, a számológépek kattogása. Edwina egy darabig nézelődött, aztán arra gondolt, hogy két okból sem fogja elfelejteni ezt a hetet. Tudta, mit kell tennie. Fölvette a telefonkagylót, és egy házi számot tárcsázott.

* A kislányom életére esküszöm! (spanyol)

- Biztonsági osztály – szólt egy női hang a vonal másik végén.
- Mr. Wainwrighttal szeretnék beszélni – mondta Edwina.

6.

Nolan Wainwright tegnap óta csak nehezen tudott összpontosítani a munkára.

A biztonsági főnököt igen érzékenyen érintette a kedd délelőtti ülés a tanácssteremben, nem utolsósorban azért, mert az elmúlt évtized folyamán barátság és kölcsönös tisztelet alakult ki közte és Ben Rosselli között.

Nem mindig volt ez így.

Amikor előző nap Wainwright az igazgatóság emeletéről visszért a maga szerényebb irodahelyiségébe, amelynek ablaka egy világtűdvarra nézett, megkérte titkárnőjét, hogy egy ideig ne zavarják. Aztán íróasztalához ült, és eltűnődött. Felidézte magában, hogy is volt, amikor először került összeütközésbe Ben Rossellivel.

Tíz éve történt. Nolan Wainwrightot akkoriban nevezték ki az állam egy északi kisvárosának rendőrkapitányává. Előzőleg sikereket ért el egy nagyváros nyomozóhatóságának hadnagyaként. Minden képessége megvolt vezetői állás betöltésére, és akkoriban olyan szelek fújtak, hogy bőrének fekete színe is elősegítette a kinevezését.

Nem sokkal a kinevezése után történt, hogy Ben Rossellit rajtakapták a kisváros rendőrei: a külső kerületben nyolcvanmérőföldes sebességgel vezette a kocsiját. Egy helyi rendőrőrszem adta át neki az idézést: jelenjék meg a kisváros közlekedési bíróságán.

Ben Rosselli mindig kedvelte a gyors autókat, talán azért is, mert más tekintetben konzervatív életmódot folytatott. Szó, ami szó, a tervezők szándéka szerint vezette a kocsit: jobb lábával tövig nyomta a gázpedált.

Idézés gyorshajtásért... nincs ebben semmi rendkívüli. Mihelyt Rosselli visszaérkezett a First Mercantile American Bank központjába, átküldte az idézést a bank biztonsági osztályához, mint rendszeren, azzal az utasítással, hogy rendezzék a dolgot. Az állam legnagyobb pénzügyi potentátjának sok mindent el lehetett intézni, és gyakran el is simították az ilyen apró-cseprő ügyeit.

Másnap küldönc vitte az idézést az FMA fiókgazgatójának abba a városba, ahol az idézést kiállították. A fiókgazgató történetesen tagja volt a városi tanácsnak, és nem kis szerepet játszott annak idején Nolan Wainwright rendőrfőnöki kinevezésében.

A tanácstag-bankigazgató ellátogatott a rendőrkapitányságra, hogy kieszközölje az idézés visszavonását. Roppant barátságosan viselkedett, Nolan Wainwright azonban hajthatatlan volt.

Erre a tanácstag – immár kevésbé barátságosan – kifejtette Wainwrightnak, hogy ő, a rendőrkapitány, új ember ebben a közösségben, szüksége van tehát barátokra, az együttműködés effajta megtagadása azonban korántsem alkalmas módja barátok szerzésének. Wainwright nem tágított.

A tanácstag ekkor bankári mivoltát helyezte előtérbe, s emlékeztette a rendőrkapitányt, hogy nemrégiben folyamadott a First Mercantile American Bankhoz házépítési jelzálogkölcsönért, amely kölcsön folyósítása lehetővé tenné, hogy Wainwright a városba hozassa feleségét és gyermekeit. Mr. Rosselli, ugyebár, az FMA vezérigazgatója, tette hozzá meglehetősen fölöslegesen a fiókgazgató.

Nolan Wainwright kijelentette, hogy nem lát összefüggést egy kölcsönkérvény és egy közlekedési kihágásért küldött idézés között.

Mr. Rossellire, akit ügyvédje képviselt a tárgyaláson, annak rendje és módja szerint súlyos pénzbüntetést szabtak ki felelőtlen gyorsajtásért, azonkívül pedig három büntetőpontot róttak a jogosítványára. Ezért Mr. Rosselli módfelett dühös volt.

Nolan Wainwright jelzálogkölcsön-kérelmét a First Mercantile American Bank elutasította.

Egy hét sem telt el, Wainwright jelentkezett az FMA központi székházának harminchatodik emeletén, Rosselli titkárságán, élve a lehetőséggel, amelyre a bankelnök oly büszke volt, hogy tudniillik könnyű bejutni hozzá.

Amikor Ben Rosselli megtudta, hogy ki a látogatója, meglepte Wainwright bőrének színe. Senki sem említette neki, hogy a rendőrfőnök fekete. Igaz, ettől nem fortyogott sem jobban, sem kevésbé, amiért azokat a gyalázatos büntetőpontokat rávésték a jogosítványára. Soha életében nem kapott még büntetőpontot!

Wainwright higgadtan beszélt. Ben Rosselli, becsületére szolgáljon, mit sem tudott a rendőrkapitány jelzálogkölcsön-kérvényéről

és a kérelem elutasításáról, az ilyen ügyeket alacsonyabb szinten intézték. De úgy érezte, hogy itt valami igazságtalanság történt, s azonnal behozatta az aktát. Mialatt tanulmányozta, Wainwright türelmesen várt.

Amikor Ben Rosselli végzett az olvasással, így szólt:

– Érdekel, hogy ha netán nem folyósítjuk ezt a kölcsönt, mit szándékozna tenni.

– Harcolnék – hangzott a hűvös válasz. – Ügyvédet fogadnék, és először is a Polgárjogi Bizottsághoz fordulnánk. Ha ez nem járna eredménnyel, akkor minden egyebet megtennék, ami kellemetlenséget okozna maguknak.

Nyilvánvaló volt, hogy Wainwright komolyan gondolja, amit mond, úgyhogy a bankelnök ráförmedt.

– Nem hat rám a fenyegetőzése.

– Nem fenyegetőzőm. Ön kérdezett tőlem valamit, én pedig válaszoltam.

Ben Rosselli tétovázott, aztán ráfirkantotta az aláírását az aktára.

– Folyósítjuk a kölcsönt – mondta mosolytalanul.

Mielőtt Wainwright távozott, a bankár megkérdezte tőle:

– Mi történne, ha ismét rajtakapnának gyorshajtáson a maga városában?

– Eljárást indítanánk. És ha újabb felelőtlenségről lenne szó, ön valószínűleg börtönbe kerülne.

Miközben Rosselli a távozó rendőr után nézett, felmerült benne a gondolat, amelyet csak évekkel később vallott be Wainwrightnak: „Megállj, te önelégült csirkefogó! Elkaplak én még!”

Abban az értelemben sose kapta el. Más értelemben viszont igen.

Két évvel később a bank biztonsági főnököt keresett. Mint a személyzeti vezető mondta, megingathatatlanul szilárd és teljességgel megvesztegethetetlen ember legyen az illető.

– Én ismerek egy ilyen embert – jelentette ki Ben Rosselli.

Nem sokkal ezután felajánlották az állást Nolan Wainwrightnak. A szerződést aláírták, s Wainwright az FMA kötelékébe lépett.

Attól fogva sose került sor összeütközésre Ben Rosselli és Nolan Wainwright között. Az új biztonsági főnök igen eredményesen dolgozott, és esti tanfolyamon gyarapította elméleti ismereteit a bankszakmában. Rosselli sosem kérte őt, hogy engedjen szigorú erkölcsi

elveiből, és a gyorsajtási ügyeit nem a bank biztonsági osztályának közbenjárásával intéztette el, hanem más úton-módon – azt hitte, hogy Wainwright tudtán kívül, pedig Wainwright rendszerint hírt vette a dolognak. Kettejük barátsága egyre szorosabbá vált, és Ben Rosselli feleségének halála után Wainwright gyakran vacsorázott együtt az öregúrral, utána pedig a késő éjszakai órákig sakkoztak.

Bizonyos értelemben Wainwrightnak is vigaszt jelentett ez a barátság. Házassága ugyanis felbomlott: állásváltoztatása után nem-sokára elvált a feleségétől. Az FMA-nál kapott új munkakör és az öregúrral folytatott beszélgetések meg a sakkjátszmák segítették valahogy betölteni az űrt.

Ilyenkor egyéni véleményeikről, meggyőződéseikről cseréltek eszmét. Befolyásolták egymást úgy is, hogy tudatában voltak ennek, de úgy is, hogy egyikük sem vette észre. És kettejükön kívül senki sem tudta, hogy Wainwright segített meggyőzni a bankelnököt, hogy vesse latba tekintélyét – és az FMA pénzét – a Forum East fejlesztése érdekében. Wainwright ebben az eddig elhanyagolt városrészben született, és még serdülőkorában is ott lakott. Így hát, mint oly sok embernek a bankban, Nolan Wainwrightnak is megvoltak a Ben Rossellihez fűződő személyes emlékei, s így minden oka megvolt a szomorúságra.

Wainwright hangulata szerdán is nyomott maradt. A délelőttöt jobbra az íróasztalnál töltötte. Csak azokat fogadta, akikkel okvetlenül beszélnie kellett. Ebédelni egyedül ment, mégpedig egy a város másik végében levő kis étkezdébe. Olyankor szeretett idejárni, amikor egy kis időre meg akart szabadulni az FMA-tól és ügyeitől. De idejekorán visszaért a Vandervoorttal folytatandó megbeszélésre.

Tárgyalásuk színhelye a bank Keycharge-hitelkártya osztálya volt, a központi toronyházban.

Az FMA úttörő szerepet vállalt e hitelkártyarendszer bevezetésében. Most amerikai, kanadai és tengerentúli bankok egy erős csoportjával karöltve bonyolította a hitelkártyaügyleteket. Nagyságrendben a Keycharge-rendszer rögtön a BankAmericard- és a MasterCard-szisztéma után következett. Az FMA-nál legfelső szinten Alex Vandervoort volt felelős ezért az osztályért.

Vandervoort korán érkezett, és amikor Nolan Wainwright megjött, kollégája már ott volt az osztály úgynevezett ellenőrzési

központjában, és figyelte a tevékenységet. Wainwright csatlakozott hozzá.

– Mindig szívesen nézem ezt – jegyezte meg Vandervoort. – Az egész város legjobb ingyenes színháza.

Egy hatalmas, előadóterem-szerű, hangtompító falakkal és menyeyezettel ellátott félhomályos helyiségben mintegy ötven kezelő – többségük nő – ült a konzolok előtt. Mindegyik konzolban volt egy tévéképernyőhöz hasonló katódsugárcső, alatta billentyűzet.

Ebben a helyiségben hagyták jóvá vagy utasították el a Keycharge-hitelkártya birtokosok hiteligényeit.

Ha bárhol Keycharge-hitelkártyával fizetett valaki áruért vagy szolgáltatásért, az eladó vagy szolgáltató minden további kérdezősködés nélkül elfogadhatta a kártyát, feltéve, ha az ügylet összege bizonyos megállapított határon belül volt. A határ nem volt egységesen megszabva, de rendszerint huszonöt és ötven dollár közt mozgott. A nagyobb ügyletekhez a bank jóváhagyására volt szükség – ami azonban néhány másodperc alatt megérkezett.

Az ellenőrzési központba a hét mind a hét napján s a nap huszonnégy óráján át özönlöttek a hívások az USA minden államából, Kanada minden tartományából; ezenkívül a kattogó telexgépek harminc más országból közvetítették az átvevők érdeklődéseit, beleértve néhány szocialista országot is. A brit birodalom építői valamikor a piros-fehér-kék színeket emlegették büszkén; most a Keycharge gazdasági birodalom megteremtői hasonló lelkesedéssel szurkoltak a kék-zöld-arany színekért, a Keycharge-hitelkártya nemzetközi színeiért.

Az ellenőrzés művelete villámgyorsan ment végbe.

A kereskedők bárholnan közvetlenül tárcsázhatták az FMA tornyában elhelyezett Keycharge-idegközpontot. Minden hívás automatikusan az egyik éppen szabad kezelőhöz futott be, s a kezelő ezzel kezdte:

– Kereskedelmi kódszáma?

A választ megkapva a kezelő beütötte a billentyűkön a számot, amely egyidejűleg megjelent a katódsugár-képernyőn. Következett a hitelkártya száma és az igénybe venni óhajtott összeg: ezt is legépelte a kezelő, ez is megjelent a képernyőn.

A kezelő egy gombnyomással betáplálta az információt egy számítógépbe, amely azonnal jelzett: „ELFOGADVA” vagy „ELUTA-SÍTVÁ”. Az első verzió azt jelentette, hogy a hitel „jó”, a vásárlás

jóváhagyható, a második változat viszont azt, hogy a kártya birtokosa hátralékban van, hitelét tehát megvonták. Mivel a hitelfeltételek enyhék voltak, s a rendszerben résztvevő bankok igyekeztek kölcsönöket folyósítani, a jóváhagyások száma jóval meghaladta az elutasításokét. A kezelő értesítette a kereskedőt, és közben a számítógép már rögzítette is a tranzakciót. Egy-egy átlagos forgalmú napon körülbelül tizenötezer hívás futott be.

Alex Vandervoort és Nolan Wainwright fejhallgatón követte a hívók és a kezelők beszélgetését.

Egyszerre csak a biztonsági főnök megérintette Alex karját, kicserélte mindkettejük fejhallgatójának kapcsolódugóját, majd az egyik konzolra mutatott. „LOPOTT KÁRTYA” – villant fel a számítógép jelzése.

A kezelő halkán, nyugodtan szólalt meg:

– Az önnek bemutatott hitelkártya lopott holmi. Ha lehetséges, ne hagyja távozni a bemutató személyt, és hívja ki a helyi rendőrséget. Tartsa magánál a kártyát. A Keycharge harminc dollár jutalmat fizet önnek, ha visszaszármatatja nekünk a hitelkártyát.

Suttogó beszélgetés következett, majd:

– Megugrott a disznó! De a hitelkártyája megvan! Elküldöm maguknak postán.

A boltost hallhatóan fölvidította, hogy ilyen könnyen tehet szert harminc dollárra. Jó üzlet volt ez a Keycharge-rendszer szempontjából is, hiszen ha a kártya forgalomban marad, család használatával ennél sokkal nagyobb összeget veszít a bank.

Wainwright letette a fejhallgatóját, és Alex Vandervoort követte a példát.

– Ha a kapott információt be tudjuk programozni, jól működik a rendszer – jegyezte meg Wainwright. – Sajnos azonban a legtöbb esetben túlságosan későn értesülünk egy-egy hitelkártya eltűnéséről. Amikor a csalás már régen megtörtént.

– De ha túlságosan sokszor vásárolnak egy kártyával, megkapjuk a figyelmeztetést, vagy nem?

– De igen. Napi tíz vásárlás esetén már riaszt bennünket a számítógép.

Mindketten tudták, hogy egy hitelkártya-tulajdonos egyetlen napon nemigen vásárol hat-nyolc alkalomnál többször, így aztán

egy hitelkártya akkor is VALÓSZÍNŰLEG LOPOTT-nak minősülhet, ha tulajdonosa még azt se tudja, hogy ellopták tőle.

Riasztás ide vagy oda – ha a tolvaj vagy a jogtalan birtokos óvatosan használja az ellopott vagy elveszett Keycharge-hitelkártyát, húszezer dollárnyi csalárd vásárlást hajthat végre egy hét alatt. És a legtöbb kártyaeltűnést csak egy hét múlva jelentik. A hitelkártyatolvajok kedvenc áruja a repülőjegy nagy távolságokra és az ital ládászámra. Később aztán áron alul adnak túl a jegyeken és az italon. További üzlet számukra, hogy autót – mégpedig lehetőleg jó drágát – bérelnek lopott vagy hamisított hitelkártya segítségével. A kocsin aztán egy másik városba hajtanak, ott új rendszámablával és hamis okmányokkal szerelik fel, majd pedig eladják vagy exportálják. A bérbe adó vállalat soha többé nem látja sem a kocsit, sem a kuncsaftot. Előfordul, hogy hamis útlevéllel igazolt, lopott hitelkártyával ékszert vásárolnak Európában, aztán becsempészik és eladják Amerikában. Minden ilyen esetben a hitelkártyát kibocsátó bankot terheli a veszteség.

Mint Vandervoort is, Wainwright is tudta, a bűnözőknek módjukban áll ellenőrizni, használható-e továbbra is a birtokukban levő hitelkártya, avagy pedig „sáros”. Kedvelt eljárásuk, hogy huszonöt dollárt fizetnek egy főpincérnek, ha válaszol a kérdésre. A főpincér ezt könnyen megteheti, hiszen a kereskedők és az éttermek minden héten megkapják a banktól a bizalmas „figyelmeztető jegyzék”-et. Ha a hitelkártya nem szerepel a „sáros” listán, birtokosa felhasználja egy újabb vásárlásra.

– Rengeteget vesztettünk az utóbbi időben a hitelkártyacsalások miatt – állapította meg Nolan Wainwright. – Sokkal többet a szokásosnál. Ez az egyik ok, amiért szorgalmaztam ezt a beszélgetést.

Bementek a Keycharge-rendszer egyik biztonsági irodájába; Wainwright elintézte, hogy igénybe vehessék a helyiséget ezen a délutánon. Bezárta az ajtót. Nagyon különbözött a két ember fizikuma: Vandervoort szőke volt, alacsony, korántsem kisportolt, kissé puhány, Wainwright fekete, magas, jó kondíciójú, keménykötésű, izmos. Ertő volt az egyéniségük is, de azért jól kijöttek egymással.

– Vetélkedő következik, csak éppen díja nincs – mondta Wainwright az alelnöknek. Nyolc Keycharge-hitelkártyát tett az asztalra; olyan mozdulattal „osztotta le” egyenként a műanyagból készült lapokat, akár pókerjátékos a kártyát.

– A nyolcból négy hamisítvány – jelentette ki. – Meg tudod-e különböztetni a valódit a hamistól?

– Persze. Nem nehéz. A hamisítók mindig más-más betűtípust használnak a kártyatulajdonos nevének a dombornyomásához, és...

– Vandervoortnak elakadt a szava, amikor a kártyákra pillantott. – Egek ura! Ezek itt nem... Mindegyik kártyán egyforma a betűkép!

– Majdnem. Ha az ember tudja, hogy mit vizsgáljon, felfedezhet árnyalati eltéréseket. Nagyítóval.

Wainwright nagyítót vett elő, két csoportra osztotta a kártyákat, s megmutatta, miben különbözik a négy valódi kártya dombornyomása a négy hamisétól.

– Látom a különbséget – bólintott Vandervoort –, de nagyító nélkül nem venném észre. Az ibolyántúli sugár vajon kimutatja?

– Nem.

– Hát ez baj.

Néhány hónappal korábban, az American Express utazási iroda példája nyomán, az autentikus Keycharge-hitelkártyákra titkos jelzést nyomtak, amelyet csak ibolyántúli fény tett láthatóvá. Ily módon bárki azonnal és igen egyszerűen meggyőződhetett a hitelkártyák valódiságáról. Most tehát ennek is lőttek. Túljártak az eszükön.

– Bizony baj – bólintott Nolan Wainwright. – És ezek itt csak minták. Van még egy tucat ilyen kártyám. De csak az *után* sikerült megszereznem őket, hogy mindegyiküket sikerrel használták kis-kereskedésekben, vendéglőkben, légitársaságok jegypénztárainál, konyak- és whiskyvásárlásra, és így tovább. A legjobb hamisítványok, amelyekkel valaha dolgunk volt!

– Történt letartóztatás?

– Egyetlenegy sem. Amikor a pasas megszagolja, hogy a kereskedő információt kér a hamis hitelkártyáról, gyorsan meglép a boltból. Mint most, néhány perccel ezelőtt is. – Az ellenőrzési központ felé intett a fejével. – Különb, ha letartóztatják is egyik vagy másik használót, nem feltétlenül kerülünk közelebb a forráshoz; olyan fondorlatos utakon értékesítik a kártyákat, hogy többszörösen elfedik a nyomokat.

Alex Vandervoort a kezébe vette az egyik kék-zöld-arany hitelkártya-hamisítványt, és megfordította.

– Érzésem szerint ez ráadásul ugyanabból a műanyagból is készült – mondta.

– Bizony. Hiteles biankó műanyag lapokat loptak a hamisítók – felelte a biztonsági főnök. – Másképpen nem is készíthettek volna ilyen kitűnő hamisítványokat. Azt hiszem, maguknak a kártyáknak a forrását sikerült kiderítenünk. Négy hónappal ezelőtt betörték az egyik kártyaszállítónkhoz. A betörők behatoltak a pánccéltérembe, ahol a kész műanyag íveket tárolja a cég. Mint kiderült, háromszáz ívet vittek el.

Vandervoort halkán fűttenett. Egyetlen műanyag ívből hatvanhat Keycharge-hitelkártya készül!

– Lehet, hogy majdnem hússzezer hamis hitelkártyánk került forgalomba – jegyezte meg.

– Igen, magam is elvégeztem a számítást – bölintott Wainwright, aztán az írásztalon fekvő hamisítványokra bökött. – Ez itt csak a jéghegy csúcsa. Nos jó: a hamis hitelkártyák, amelyekről tudunk, vagy azt hisszük, hogy tudunk, tízmillió dollár veszteséget jelenthetnek, mielőtt sikerül kivonnunk őket a forgalomból. De a többi? Amelyekről még nem hallottunk? Hiszen tízszer ennyi is lehet forgalomban!

– Igen, értem.

Alex Vandervoort föl-alá járkált a kis helyiségben.

Eltűnődött. A hitelkártyákat kibocsátó bankokat kezdettől fogva sújtották a csalások okozta hatalmas veszteségek. Eleinte postaszákszámra lopták a hitelkártyákat, s a zsákok tartalmán bőkezűen vásároltak vagy mulatozásokat csaptak a tolvajok – persze a bank költségére. Később egész hitelkártya-szállítmányokat tartóztattak fel útonállóknak, aztán váltságdíjat követeltek. A bankok fizettek, mert tudták: sokkal többbe kerülne nekik, ha az alvilág forgalomba hozná az értékes fizetőeszközt. A sors iróniája: 1974-ben a Pan American Airwayst egyaránt ostromozta a sajtó és a közönség, mivel a légitársaság beismerte, hogy fizetett a bűnözőknek, amiért azok hajlandók voltak visszaszolgáltatni nagy mennyiségű lopott reptűjegy-úrlapot. A társaság nyilván nem akarta, hogy az úrlapokkal való visszaélések miatt hatalmas veszteségek érjék. Nos, a Pan American bírálói valamit nem tudtak: az ország legnagyobb bankjai akkor már évek óta ugyanezt csinálták.

Később aztán csökkent a hitelkártyákat tartalmazó, eltulajdonított postaszákok száma, de csak azért, mert a bűnözők leleményesebb módszereket eszeltek ki. Az egyik ilyen módszer a hamisítás volt. A korai hamisítványok kezdetlegesebbek voltak és könnyen felismerhetők, de fokozatosan javult a minőségük; s most már, mint

Wainwright az ímént bebizonyította, csak a szakértő képes fölfedezni a különbséget.

Ha a bank valamilyen biztonsági intézkedést tett a hitelkártyák ügyében, az egyes bűnözők úgyszólván azonnal kijátszották, vagy pedig rátaláltak a szisztéma más sebezhető pontjaira. Mostanában új típusú hitelkártyák kerültek forgalomba, a kártya tulajdonosának „elmaszatólt” fényképével. Szabad szemmel nézve a kép valami kivehetetlen pacnit mutatott, de a megfelelő szerkezet segítségével az arckép tisztán láthatóvá, a kártyatulajdonos pedig azonosíthatóvá vált. Pillanatnyilag ígéretesnek látszik az új rendszer, gondolta Alex, de semmi kétség: a szervezett bűnbandák hamarosan kitalálnak valamit az „elmaszatólt” fényképek reprodukálására is.

Időnként letartóztatták és elítélték az ellopott vagy hamis hitelkártyák egy-egy használóját, ez azonban csupán csekélyke töredéke volt a teljes forgalomnak. A bank szempontjából a nyomozó és jogérvényesítő személyzet hiánya a legfőbb probléma. Egyszerűen nincs elég ember a feladatra.

Alex abbahagyta a járkálást.

– Lehetséges vajon – kérdezte –, hogy ezek mögött a legfrissebb hamisítások mögött valami szervezett banda áll?

– Nemcsak lehetséges, hanem biztos. Ilyen jó terméket csakis valamilyen szervezet tud létrehozni, amelynek pénze, apparátusa, terjesztői hálózata van, s amely képzett szakértőkkel rendelkezik. De egyéb jelek is erre mutatnak.

– Például?

– Mint tudod – folytatta Wainwright –, kapcsolatban állok a bűnüldöző szervekkel. Nos, az utóbbi időben az egész Közép-Nyugaton erősen fokozódott a hamis pénz, hamis úticsekkek, hamis hitelkártyák forgalma... és nemcsak a mi bankunk hitelkártyáiról van szó. A szokottnál jóval nagyobb a forgalom lopott és hamis értékpapírokban, lopott és hamisított csekkekben.

– És véleményed szerint mindez összefügg a hamisított Keycharge-kártyákból származó veszteségeinkkel?

– Lehetséges.

– És mit csinál a biztonsági osztályod?

– Minden tőlünk telhetőt megteszünk. Igyekszünk lenyomozni minden egyes elveszett vagy hiányzó Keycharge-kártyát, amellyel

csalást követnek el. Ebben az évben megnőtt a visszaszerzett hitelkártyák és a csalások miatt indított eljárásaink száma; a jelentésben olvashattad a számadatokat. De ebben az ügyben már átfogó vizsgálatra van szükség, ehhez pedig nincs sem elég emberem, sem elég pénzem.

Alex Vandervoort szomorúan mosolygott.

– Mindjárt gondoltam, hogy szóba fog kerülni a költségvetés – mondta.

Már tudta, mi következik. Ismerte a Wainwrightra nehezedő problémákat.

Wainwright mint a First Mercantile American Bank egyik alelnöke felelt a központi toronyház és valamennyi fiókinézet biztonságáért. A hitelkártya-hálózat biztonsági részlege csak egyik feladatköre volt. Az utóbbi évek folyamán a bankon belül megnőtt a biztonsági osztály jelentősége, tetemesebb részt kapott a költségvetésből, jöllehet a neki juttatott pénz most is kevésnek bizonyult. Ezt az igazgatóság minden tagja tudta. Mivel azonban a biztonsági osztály maga nem termelt hasznot, meglehetősen hátul kullogott a pótköltségvetési alapok listáján.

– Gondolom, van valami javaslatod, vannak számadataid. Nálad, Nolan, mindig kéznél van az ilyesmi.

Nolan Wainwright elővette a magával hozott, vastag kartonfedelű dossziét.

– Itt van. Ami a legsürgősebb: még két függetlenített nyomozó a hitelkártyaosztálynak! Ezenkívül pénzre van szükségem egy beépített ember szerződötetésére. Feladata a hamis hitelkártyák forrásának felderítése lenne, és azt is ki kellene szimatolnia, hogy a bankunkból hol szivárog ki hivatali titok.

– És azt hiszed, fel tudsz hajtani egy ilyen embert? – kérdezte meglepődve Vandervoort.

Most Wainwright volt az, aki elmosolyodott.

– Persze nem teszek közzé apróhirdetést. De adott esetben megpróbálnék szerezni valakit.

– Alaposan tanulmányozni fogom a javaslatodat, és megteszek minden tőlem telhetőt. Ez minden, amit megígérhetek. Megtarthatom ezeket a kártyákat?

Wainwright bólintott.

– Nyomja még valami a lelkedet? – kérdezte Vandervoort.

– Csak az, hogy érzésem szerint senki sem veszi nálunk elég komolyan a hitelkártyákkal történő csalásokat. És ez rád is vonatkozik, Alex. Gratulálunk magunknak, hogy sikerült a teljes üzleti forgalmunk nulla egész háromnegyed százalékára korlátoznunk a veszteségeinket, de hát a forgalom óriási mértékben megnőtt, az a százalékarány viszont állandósult, sőt... Úgy tudom, a Keycharge-hitelek összege a jövő évben előreláthatólag eléri a hárommilliárd dollárt.

– Igen. Legalábbis reméljük.

– Így aztán, ha a százalékarány marad, a hitelkártyacsalások okozta veszteség a huszonkétmillió dollárt is meghaladhatja.

– Jobb szeretjük százalékban meghatározni – jegyezte meg szárazon Vandervoort. – Százalékban nem látszik olyan soknak, úgyhogy az igazgatótanács nem rémül meg tőle.

– Meglehetősen cinikus álláspont.

– Igen, azt hiszem, az.

És mégis, gondolta Alex, a bankok, *minden* bank ezt a felfogást vallja! Szándékosan lekicsinylik a hitelkártyákkal történő visszaélések jelentőségét; az ezekből származó veszteséget hajlandók szinte rezsiköltségnek tekinteni. Ha a bank bármely más osztályát hét és fél millió dollárnyi veszteség érné egyetlen év leforgása alatt, iszonyú botrány törne ki az igazgatótanácsban. A hitelkártyák vonatkozásában ellenben szó nélkül megbékélnék a bűnözés miatt elvesztett háromnegyed százalékkal, vagy pedig kényelmesen tudomást sem vesznek róla. Az alternatív megoldás – teljes erővel harcolni a bűnözők ellen – sokkal, de sokkal költségesebb lenne. Mondhatná valaki, hogy a bankároknak ez a magatartása megbocsáthatatlan, hogy nincs rá mentség, hiszen végső fokon az ügyfelek – a hitelkártya-tulajdonosok – fizetik meg a csalás okozta veszteségeket, mert a bank egyre növeli a hitelkártyadíjakat. De pénzügyi szempontból mégis ez a józan üzleti magatartás.

– Vannak időszakok – jelentette ki Alex –, amikor nagyon megfekszi a gyomromat a hitelkártyaüzlet, helyesebben némely vonatkozása. De mindig tudomásul veszem, hogy mi az, amin hitem szerint változtatni tudok, és mi az, amit nem tudok megváltoztatni. És ugyanez vonatkozik a költségvetési tételek rangsorolására. –

Megérintette a dossziét, amelyet Wainwright az imént eléje tett. – Hagyd ezt nálam. Megígérem, hogy megteszek mindent, ami lehetséges.

– Ha nem hallok felőled hamarosan, jövök és az asztalra csapok!

Alex Vandervoort távozott, Nolan Wainwrightot azonban üzenet várta: Mrs. D’Orsey, a belvárosi fióktézet vezetője kéri a biztonsági főnököt, hogy azonnal lépjen vele érintkezésbe.

7.

– Beszéltem az FBI-jal – tájékoztatta Nolan Wainwright Edwina D’Orseyt. – Két nyomozót küldenek ide holnap.

– Miért nem ma?

– Mert hullánk nincs – mosolygott Wainwright –, sőt: még csak lövöldözés sem volt. Azonkívül nekik is megvan a maguk baja. Úgy hívják: munkaerőhiány.

– Ismerjük – jegyezte meg Edwina.

– Akkor hát hazaengedhetem az embereket? – érdeklődött Miles Eastin.

– Igen, kivéve a nőt – válaszolt Wainwright. – Szeretnék újra beszélni vele.

Kora este volt; két óra telt el azóta, hogy Wainwright – Edwina kérésére – átment a belvárosi fióktézetbe, és kezébe vette a nyomozást a hatezer dollár eltűnése ügyében. Ugyanazt az utat járta végig, mint korábban a fióktézet vezetői; beszélt a pénztárossal, Juanita Núñezzel; beszélt Edwina D’Orsey-val, Tottenhoe-val és annak helyettesével, Miles Eastinnel.

Beszélt a Mrs. Núñez közelében dolgozó pénztárosokkal is.

Wainwright nem akart a figyelem középpontjába kerülni, s így nem Edwina emelvényén hallgatta ki az embereket, hanem az épület hátsó traktusában levő tanácsteremben. Most is ott tartózkodott, Edwina D’Orsey és Miles Eastin társaságában.

Új mozzanat nem merült fel; csak annyit tudtak, hogy valószínűleg lopás történt, így hát – a szövetségi törvény értelmében – értesíteniük kellett az FBI-t. Ilyen alkalmakkor, Wainwright jól tudta, nem mindig tartják be a törvény előírásait. Az FMA, a többi bankhoz hasonlóan, gyakran minősítette a pénzlopást „megmagyarázhatat-

lan hiány”-nak, így találva módot rá, hogy házon belül intézze az ilyen ügyeket, s elkerülje a bűnvádi eljárást meg a nyilvánosságot, így aztán az a banktisztviselő, akit lopással gyanúsítottak, megúszhatta elbocsátással, még hozzá valami egészen más – a kívüllátnak szóló – indoklással. Mivel pedig a bűnösök természetesen nem verték nagyobbra a dolgot, a lopások meglepően nagy száma maradt titokban, még a bankon belül is.

Ezt a – feltehetően lopásból származó – kárt azonban nem lehetett elleplezni. Ahhoz túlságosan nagy volt az összege és túlságosan feltűnő volt.

Várni sem lehetett további információk reményében. Wainwright tudta, hogy az FBI dühös lenne, ha csak napok múlva értesítenék, mert addigra kihűlnek a nyomok. Az FBI-ügynökök megérkezéséig maga is megtett minden tőle telhetőt.

Amikor Edwina és Miles Eastin elhagyta a tanácsstermet, a fiatalember készségesen odaszólt Wainwrightnak:

– Azonnal küldöm Mrs. Núñezt.

Néhány pillanattal később megjelent az ajtóban Juanita Núñez karcsú kis alakja.

– Jöjjön be – szólította fel Wainwright. – Csukja be az ajtót. Üljön le.

Hivatalos hangnemben beszélt. Ősztöne azt súgta, hogy ez az asszony úgysem dőlne be a színlelt barátságos modornak.

– Szeretném ismét hallani az egész történetet – jelentette ki Wainwright. – Haladjunk lépésről lépésre.

Juanita Núñez arckifejezése éppoly mogorva és dacos volt, mint amikor Tottenham és Eastin faggatta, de már mutatkozott rajta a fáradtság.

– Már háromszor elmondtam! Mindent!

– De talán kifelejtett valamit.

– Nem felejtettem ki semmit!

– Nos, akkor most fogja negyedszer elmondani; és amikor kijönnek az FBI-tól, elmondja ötödször és talán hatodszor is.

Wainwright erősen az asszony szemébe nézett, és erélyesen beszélt, de nem emelte fel a hangját. Ha rendőr volnék, gondolta, figyelmeztetnem kellene a jogaira. De nem vagyok rendőr, tehát nincs szükség ilyesmire. Előfordul, hogy a magánvállalatok biztonsági emberei előnyösebb helyzetben vannak, mint a rendőrök.